VERSCHIJNT WEKELIJKS

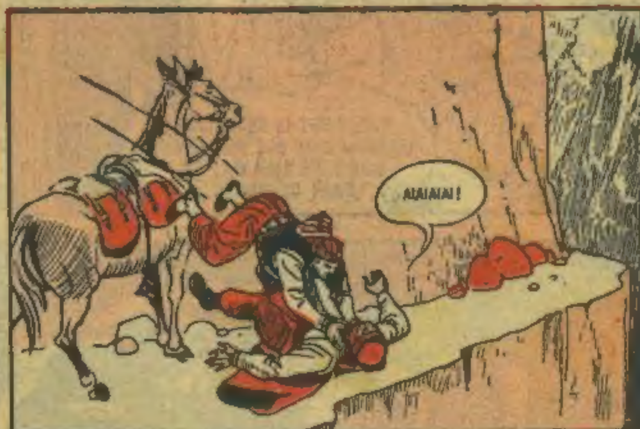
20 NOVEMBER 1954 No 11

Sjors van de Rebellenclub

Ali Baba EN DE VEERTIG ROVERS

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

SESAM OPEN U!
HAZO! HET IS HETZELFDE WACHTWOORD ALS VOORHEEN! NOU EENS ZIEN WAT ER GAAT GEBEUREN...

DE GROTE STENEN DEUR WIJKT EN DE DIEVEN RIJDEN ER RUSTIG DOORHEEN...
ER IS NIEMAND BINNEN, OM DE DEUR TE OPENEN! DAT WACHTWOORD: SESAM OPEN U! MOET DUS EEN TOVERWOORD ZIJN! ALS JE DIE WOORDEN UITSPREEKT GAAT DE DEUR VANZELF OPEN!

HAAL JULLIE ZADELTASSEN LEEG, MANNEN EN PLAATS ALLE ZAKEN OP HUN JUISTE PLAATS! SCHIET EEN BEETJE OP, WANT WE ZULLEN HIER NIET LANG BLIJVEN! ER ZIJN NOG VELE RIJKE KOOPLIEDEN DIE WE ONDERHANDEN MOETEN NEMEN EN BEROVEN!

ALI BABA ONTDEKT DAT ZIJN ZADELTASSEN VOL GOUDSTUKKEN ZITTEN! HIJ BEGEEFT ZICH NAAR EEN DONKER GEDEELTE VAN DE KELDER OM ZIJN GOUD DAAR OP TE BERGEN...
MIJN GEHEIM IS WAARDELOOS ALS DE ROVERS ONTDEKKEN, DAT IK ALS VREEMDELING HET VREEMDE WACHTWOORD EVENEENS KEN! MAAR IK WEET EEN MIDDEL OM DAT GEVAAR TE BEZWEREN!

LAAT IK EERST EEN PAAR HANDEN MET GOUDSTUKKEN VERBERGEN OM IN NOODGEVALLEN DIENST TE LATEN DOEN! EN NU HEB IK NOG EEN ROL STEVIGE DIKKE STOF NODIG!!

ZIJN WE GEREED, KAMERADEN? LATEN WE DAN VERTREKKEN!!

TOEN DE DIEVEN HUN PAARDEN BESTEGEN, EN GEREED WAREN TE VERTREKKEN, VERBORG DE BREDE MANTEL VAN ALI DE DIKKE ROL STOF DIE HIJ VOOR ZIJN PLANNEN NODIG HAD...
EN NOU EENS GOED OPLETTEN OM TE WETEN OF ZE VOOR HET NAAR BUITEN GAAN HETZELFDE WACHTWOORD GEBRUIKEN ALS OM BINNEN TE KOMEN!!

SESAM OPEN U!
ZOZO! DAT IS DUS PRECIES HETZELFDE!!

TOEN DE ROVERS HUN GEHEIME SCHATKAMERS VERLIETEN OM WEER OP PAD TE GAAN, REED ALI AAN HET EINDE VAN DE TROEP...
AHA! DUS DE DEUR SLUIT VAN ZICHZELF ZONDER VERDERE BEVELEN! NU WEET IK ALLES, WAT DE MOEITE WAARD IS!

ZONDER OM TE ZIEN RIJDEN DE ROVERS OVER HET KRONKELENDE BERGPAD. DOCH NA ENIGE TIJD...
NU MOET IK HANDELEN! IK HOOP DAT ALLAH ER VOOR ZORGT DAT GEEN VAN DE DIEVEN OMKIJKT TOTDAT IK KLAAR BEN.

ZO! DIT MOET GELUKKEN! EERST MIJN MANTEL ER OM HEEN SLAAN!

BINNEN WEINIGE SECONDEN HEEFT ALI ZIJN VOORBEREIDINGEN GETROFFEN!
OP JE KNIEËN, MIJN TROUWE GEZEL! ZACHTJES AAN, KALM AAN NU...

PLOTSELING WORDEN DE DIEVEN DIE VOOR RIJDEN OPGESCHRIKT DOOR EEN WILDE KREET ACHTER AAN DE RIJ. ZIJ KEREN ZICH VERBAASD OM EN ZIEN...
DAT IS KHALEB! ZIJN PAARD MOET GESTRUIKELD ZIJN EN HEM HEBBEN AFGEWORPEN! ARME KEREL, HIJ IS IN DE AFGROND GESTORT!
TJA, DAAR IS ZIJN PAARD! HET DIER PROBEERT WEER OP DE BEEN TE KOMEN!

BRENG HET PAARD HIER, MAKKIM! VREEMD DAT EEN ZO ERVAREN RUITER ALS KHALEB VAN ZIJN ROS AFGEWORPEN WORDT EN ZO DE DOOD VINDT! MAAR JA... DAT IS KISMET!

SPOEDIG STERFT HET HOEFGETRAPPEL VAN DE ROVERSBENDE IN DE VERTE WEG EN HET IS WEER DOODSTIL OP HET BERGPAD...
BIJ ALLAH! HET IS GELUKT! ZIJ HEBBEN NIETS IN DE GATEN GEHAD! VOOR DEZE TWEE HANDEN MET GOUD KAN IK KLEREN KOPEN EN EEN KOPPEL EZELS. DAT IS ALLES WAT IK NODIG HEB OM TERUG TE KEREN NAAR DIE SCHATKAMERS... MAAR DAN ALLEEN!

TE VOET GAAT ALI NAAR HET DICHTSTBIJZIJNDE DORP OM DAAR ALLES AAN TE SCHAFFEN WAT HIJ NODIG HEEFT OM ZIJN PLAN UIT TE VOEREN. DAN KEERDE HIJ DES NACHTS, TOEN DE DIEVEN AFWEZIG WAREN TERUG NAAR DE SCHATGROTTEN EN LAADDE OP DE RUGGEN VAN DE EZELS ZOVEEL KOSTBAARHEDEN ALS DE DIEREN SLECHTS DRAGEN KONDEN. ER LAG ZO ENORM VEEL AAN GOUD EN EDELGESTEENTEN, DAT HET NAUWELIJKS TE ZIEN WAS, DAT ER ZO'N ENORM FORTUIN WAS AFGEHAALD. ENIGE WEKEN NA ALI'S VERTREK UIT SULTANABAB, VERSCHEEN EEN VREEMDELING IN KOSTBARE ZIJDEN GEWADEN GEHULD EN GEVOLGD DOOR EEN HELE STOET SLAVEN EN ZWAAR BELADEN LASTDIEREN IN DE STAD...

EN DIE AANZIENLIJKE VREEMDELING WAS NIEMAND ANDERS DAN ALI BABA!
DIE VREEMDELING MOET GEWELDIG RIJK ZIJN!
IK HEB GEHOORD DAT HIJ DIENAREN VOORUIT HEEFT GEZONDEN OM HET MOOISTE HUIS IN DE STAD VOOR HEM TE KOPEN! HET IS EEN PALEIS, WAAROP EEN KONING ZELFS JALOERS ZOU ZIJN!

Geen bewoners voor het huis!

Kijk eens," zei moeder tegen Ans en Nel, „hier is een stevige grote doos. Pak daar nu eens netjes jullie speelgoed in."

„Hè, ja, moe! Dat is nu juist een leuk werkje voor ons." En blij wipten ze samen naar boven. Ze haalden al hun schatten voor de dag, borduurdoosjes, doosjes met kralen, serviesjes en ballen. „Onderin doen we de doosjes. Zo! En hier het fornuisje. Ans, geef eens wat houtwol aan, dan stoppen we daar de pannetjes tussen."

Het allerlaatste kwamen de poppen. Die werden secuur in wit vloeipapier gewikkeld en dan tussen houtwol gelegd. Want de meeste van hun poppekinderen waren breekbaar.

„Oei!" zei Nel, „die arme poppen! Als de verhuizer nu maar voorzichtig met de doos omspringt!"

„Weet je wat we doen, Nel?" Ans holde naar beneden en kwam terug met een rood potlood. Met grote letters schilderde ze boven op de doos: VOORZICHTIG!!, met twee uitroeptekens, en daaronder: BREEKBAAR!!, ook met twee uitroeptekens. „Moe, moe," riepen ze toen naar beneden. „Komt u eens kijken?"

Moeder glimlachte toen ze de reuzenletters op de doos zag. „Prachtig!" prees ze. „Jullie spullen komen nu zeker heelhuids in ons nieuwe huis. En de poppen zullen het niet koud krijgen, zo lekker warm ingestopt tussen de houtwol."

Er werd gebeld en Ans wilde al naar beneden om open te doen. Maar moeder hield haar tegen. „Ik zal wel even gaan. Ruimen jullie hier de rommel maar op. Papier en houtwol in de kist en de doos met speelgoed in de muurkast."

„Hé, dat is aardig van je!" hoorden de meisjes moeder zeggen in de gang. Toen hoorden ze de bromstem van oom Bert.

Oom Bert! Ans en Nel vlogen de trap af. „Dag, oom! Dag, oom Bert!" Ze zagen de enorme doos die oom had meegebracht. „Het poppenhuis!" jubelden ze. „Het poppenhuis! Dank u wel, oom Bert. Dank u wel!"

„Ja," lachte oom, „morgen komt tante Lies jullie halen voor een paar dagen. Zo gauw wij alles netjes op orde hebben in het nieuwe huis, komen de dames weer thuis."

De dagen die Ans en Nel bij tante Lies moesten doorbrengen, gingen deze keer veel te langzaam. Want ze waren allebei o zo nieuwsgierig naar het dorp en het nieuwe huis waar ze nu gingen wonen. Bovendien verlangden ze er

Waar was nu de speelgoeddoos?

heel erg naar om met het poppenhuis en de poppen te gaan spelen.

Eindelijk zei tante toch: „Morgen op tijd present! Alles is in orde en de dames mogen komen."

De bus bracht hen naar het dorp en tante wees: „Kijk, ginds tussen de bomen. Daar wonen jullie nu."

„O, leuk! Wat een gezellig huis!" Ze klapten in de handen van pret. „En daar staan vader en moeder al om ons af te halen."

„Welkom, allemaal!" zei vader plechtig. „Laten we maar eens gauw gaan kijken."

Ze renden door het hele huis, van onder tot boven, en de vreugde werd steeds groter. Tot moeder hen aan tafel riep.

„En nu mogen we met het poppenhuis spelen, hè, moe?" vroegen ze, toen ze gegeten hadden.

„Natuurlijk, kinderen. Dan kunnen tante en ik intussen nog wat rustig praten."

Hoera! Daar was het poppenhuis al. En nu de poppekinderen.

„Leuk, hè, dat onze poppen nu ook een nieuw huis hebben! Moe, waar staat de doos?"

„Ga maar eens op zolder kijken. Daar staan verschillende dozen die nog niet zijn uitgepakt."

Ze rommelden en stommelden over de grote zolder, waar nog heel wat spullen door elkaar stonden. Waar was nu de speelgoeddoos? Deze? Nee, die was het niet. Die daar ook niet. Dat konden ze zo zien, want er stonden geen grote rode letters op. „Ginds in de hoek. Dat zal ze wel zijn," wees Ans. Nel klauterde over koffers en kisten erheen. Ze bekeek de doos van alle kanten, lichtte het deksel op. „Nee, die is het ook niet," zei ze teleurgesteld.

Opnieuw zochten en snuffelden ze. Beneden zei moeder: „Waar blijven de kinderen toch?"

Vader ging kijken. Even later kwamen ze alle drie beneden. Vader sjouwde een doos die stevig zat verpakt in een groot stuk papier. „Deze zal het moeten zijn." Het papier ging er af, de deksel werd teruggeslagen.

„Ooo!" riepen de kinderen. „Deze ook al niet." Het huilen stond hun nader dan het lachen.

„Maar toch!" zei moeder. „Wat heb je me nu beneden gebracht, vader! Dat is mijn doos met oude lappen!"

„Wel verdraaid!" mopperde vader. „Op heel de zolder is geen doos met speelgoed of poppen te bekennen...." Hij keek naar de betrokken gezichten van zijn dochtertjes. „Wacht! In het schuurtje misschien! Kom mee, Ans en Nel."

Samen met vader keerden ze het schuurtje zowat ondersteboven. Niets .... geen speelgoed.... geen poppen....!

Tranen rolden Ans en Nel over de wangen. Wat moesten ze nu doen met het prachtige poppenhuis, nu ze al hun poppen kwijt waren?

Vader begreep er niets van. „We hebben toch secuur gezocht?" zei hij peinzend. „Overal...."

Ze gingen naar binnen. Vader nadenkend, ontevreden. Vervelende boel, zo'n verhuizing! Altijd raakte er iets weg! En nu nog wel de poppen van de kinderen. Ans en Nel diep bedroefd. Hun fornuisje.... de mooie poppen.... Elsje, die slapen kon.... Bea met echte krulletjes.... Tineke.... Ze wreven in hun ogen en snikten treurig.

„Nergens te vinden, moeder," bromde vader. „Ik begrijp niet hoe het mogelijk is, maar...."

„En hier dan?" lachte moeder. Ze wees naar de tafel. Daar stond een doos. Een doos met rode letters en uitroeptekens. VOORZICHTIG!! BREEKBAAR!! En weer riepen Ans en Nel: „Ooo!" Maar nu van blijdschap. Vaders mes ritste door de touwtjes. Hoera! Daar waren de poppen! Bea en Tineke en Elsje en allemaal.

„Zojuist gebracht door de post," legde moeder uit. „Met een briefje er bij. De doos was vergeten blijven staan in de muurkast van ons oude huis in de stad." En lachend knikte ze naar de zusjes, die dolblij bezig waren verhuizinkje te spelen met het nieuwe poppenhuis en de teruggevonden poppen!

Laura

ALLEEN OP DE WERELD

Vrij naar het prachtige verhaal van Hector Malot

Ik ben een vondeling. Maar tot ik acht jaar was, heb ik altijd gemeend, dat ik een moeder had net als andere kinderen, want als ik verdriet had, was er een vrouw, die me zacht in haar armen droeg, tot ik met huilen ophield.

Nooit ging ik naar bed, zonder dat een vrouw me een kus gaf, en als in December de koude wind de sneeuw tegen de vensters plakte, dan nam ze mijn koude voeten tussen haar handen, tot ze weer warm werden en daarbij zong ze een liedje, waarvan ik me de wijs en enkele woorden nog kan herinneren.

Wanneer ik op onze koe moest passen in de grasberm langs de weg of in het veld, en ik door een onweersbui overvallen werd, dan kwam ze me tegemoet en dan moest ik goedvinden, dat ze mijn hoofd en schouders met haar wollen schort bedekte.

Tenslotte, als ik eens ruzie had met een van mijn vriendjes, dan moest ik haar vertellen, wat me hinderde, en haast altijd vond ze dan woorden van troost of ze gaf me gelijk. Om dit alles en om de manier, waarop ze tegen me praatte en me aankeek; om haar liefkozingen en om de zachte, goedige toon, waarop ze me standjes gaf, om dat alles meende ik, dat zij echt mijn moeder was.

Laat ik nu eens vertellen, hoe ik te weten kwam, dat ze alleen maar mijn pleegmoeder was.

Het dorp, waar ik mijn kinderjaren doorbracht, heet Chavanon. 't Is een der armste plaatsen in midden-Frankrijk. Die armoede moet men niet wijten aan luiheid van de bewoners, maar aan de geringe vruchtbaarheid van de grond. Bomen groeien daar alleen maar op lagere gronden en langs de riviertjes en men vindt er slechts enkele akkers. Op zo'n lager gelegen terrein, dichtbij een beek, die in een zijrivier van de Loire uitmondt, staat het huis, waar ik als kind woonde.

Tot ik acht jaar was, had ik nooit een man in dat huis gezien. Toch was mijn moeder geen weduwe, maar haar echtgenoot was steenhouwer net als heel veel andere werklieden in die streek. Hij werkte te Parijs en zo ver ik me kon herinneren, was hij nooit meer thuis geweest. Slechts van tijd tot tijd liet hij wat van zich horen door een van zijn makkers, die naar het dorp terugkeerde.

„Moeder Barberin, je man maakt het goed. Ik moest u van hem zeggen, dat het werk lekker opschiet en ik moest u dit geld overhandigen. Wilt u het even tellen?"

Dat was alles. Moeder Barberin was met zo'n bericht tevreden, haar man was goed gezond; zijn werk bracht geld in 't laatje; hij verdiende zijn kost. Nu moet men niet denken, dat hij zo lang van huis bleef, omdat hij met zijn vrouw niet goed kon opschieten. Zijn lang wegblijven had een heel andere oorzaak. Hij bleef in Parijs vanwege zijn werk. Zijn plan was om op hogere leeftijd bij zijn vrouw terug te keren en met het opgespaarde geld zouden ze rustig hun oude dag doorbrengen, als ze geen kracht meer hadden om te werken.

Op een dag in November, tegen de avond, bleef er een man, die ik niet kende, voor ons hek staan. Ik zat op de drempel van de voordeur enkele takken te breken voor brandhout. Hij deed het hek niet open, maar keek naar me en vroeg toen, of moeder Barberin hier woonde.

Ik zei hem, dat hij maar binnen moest komen.

Hij duwde het hek open en met langzame stappen naderde hij ons huis.

Nog nooit heb ik iemand gezien, die zo dik onder de modderspatten zat. Dikke klodders slik, sommige nog vochtig, andere opgedroogd, bedekten hem van het hoofd tot de voeten. Je kon wel zien, dat hij lange tijd over slechte wegen gelopen had.

Daar ze ons hoorde praten, kwam moeder Barberin dichterbij en toen de vreemdeling naar binnen wou stappen, stond ze tegenover hem.

„Ik breng u nieuws uit Parijs," zei hij. Die eenvoudige woorden hadden we al meermalen gehoord, maar ze werden nu op een heel andere toon gezegd en er volgde deze keer niet op: „Uw man maakt het goed en het werk schiet lekker op!"

„Lieve hemel!" riep moeder Barberin angstig en sloeg haar handen tegen elkaar, „heeft Jérome een ongeluk gehad?"

„Jawel, maar maak u niet nodeloos bezorgd! Uw man is gewond geweest, dat is waar, maar hij is niet dood! Wel bestaat er kans, dat hij kreupel blijft of invalide. Op 't ogenblik ligt hij in het ziekenhuis. Mijn bed stond naast het zijne en omdat ik naar huis ging, heeft hij me gevraagd om u het ongeluk te vertellen. Nu ga ik verder, want ik moet nog drie uur lopen en 't is gauw donker."

Vrouw Barberin wou er meer van weten en verzocht de man om te blijven eten, want de wegen waren slecht en er waren wolven in de bossen gezien. Dan kon hij de volgende morgen wel verder gaan.

Hij gaf toe en ging in de hoek bij de schoorsteen zitten en onder het eten

vertelde hij, hoe het ongeluk gebeurd was.

Barberin was bedolven onder een ingestorte steiger en omdat men kon bewijzen, dat hij niet op de plaats van het ongeluk hoefde te wezen, weigerde de aannemer hem enige schadevergoeding te geven.

„Hij heeft geen geluk gehad, de arme Barberin," zei hij, „geen geluk! Er zijn wel deugnieten die zo'n geval zouden aangrijpen om een vast jaargeld te krijgen, maar uw man zal niets ontvangen."

Terwijl hij zijn broekspijpen droogde, die stijf stonden van de modder, herhaalde hij bij zichzelf: „geen geluk" en hij zei dat zó verdrietig, alsof hij zelf graag zo'n ongeluk zou willen beleven om aan een vast jaargeld te komen.

„En toch," zo eindigde hij zijn verhaal, „heb ik hem aangeraden om de aannemer een proces aan te doen."

„Een proces, dat kost veel geld!"

„Jawel, maar als men het wint!"

Moeder Barberin had graag naar Parijs willen gaan, maar zo'n lange en zo'n dure reis schrikte haar af.

De volgende morgen trokken we naar het dorp om de notaris om raad te vragen. Die wou haar niet direkt laten gaan, maar moest eerst weten, of haar bezoek nut kon hebben voor haar man. Daarom schreef hij naar de directeur van het ziekenhuis, waar Barberin verpleegd werd. Enkele dagen later kreeg hij een antwoord, dat hierop neerkwam, dat moeder Barberin *niet* moest komen, maar dat ze haar man een bepaalde som geld moest sturen, omdat deze de ondernemer, bij wie hij het ongeluk gekregen had, een proces wilde aandoen.

In de volgende weken kwamen er met tussenpozen brieven, waarin telkens opnieuw om geld gevraagd werd. In de laatste, die dringender was dan de vorige, werd gezegd, dat men, als er geen geld meer was, de koe maar moest verkopen om aan geld te komen.

Alleen zij, die op het platteland met boeren hebben omgegaan, weten, hoeveel verdriet en ellende spreken uit deze drie woorden: „de koe verkopen".

Voor de natuurkundige is een koe een herkauwend dier, voor een stadskind is zij de bron van melk, boter en kaas, maar voor een boer betekent zij veel en veel meer. Hoe arm hij mag zijn en hoe groot zijn gezin ook is, hij weet zeker, dat hij geen honger hoeft te lijden, als hij maar een koe op stal heeft staan.

Aan een touw, dat om de horens geknoopt wordt, leidt een kind de koe naar het gras langs de wegen, dat van niemand is, en 's avonds heeft het hele gezin melk en boter bij de maaltijd. Vader, moeder, de kinderen, de groten zowel als de kleinen, allemaal leven ze van de koe. Moeder Barberin en ik leefden zo goed van de onze, dat ik tot nu toe haast nooit vlees gegeten had. Maar onze koe gaf ons niet alleen voedsel; zij was voor ons een kameraad. In één woord: Wij hielden van haar en zij hield van ons! Daarmee is alles gezegd. En toch moesten we haar wegdoen, want alleen door het verkopen van de koe konden we Barberin tevredenstellen.

Er kwam een veekoopman thuis, die onze „roodbonte" nauwkeurig bekeek. Hij betastte ze langdurig en schudde ontevreden zijn hoofd. Wel honderd keer herhaalde hij, dat hij er niet veel aan had, dat het een echte armeluiskoe was, waar een ander geen stuiver voor zou geven, dat ze niet veel melk gaf en boter van slechte kwaliteit. Tenslotte wou hij ze wel nemen, maar alleen om moeder Barberin een plezier te doen, omdat zij zo'n goede vrouw was.

't Was net, of onze arme „Rooie" — zo noemden we haar — begreep, wat er aan de hand was, want ze weigerde de stal te verlaten en begon te loeien.

„Ga jij er achter staan en jaag ze er uit," zei de koopman tegen mij en wilde mij de zweep aangeven, die hij om zijn nek droeg.

„Dát in geen geval!" riep moeder Barberin.

Ze nam het touw vast en begon zachtjes tegen het dier te praten: „Kom, beestje, kom dan."

Toen bood de Rooie geen weerstand meer.

Op de weg bond de koopman haar achter zijn wagen en toen móést ze wel mee.

Wij gingen in huis terug, maar nog lange tijd hoorden we haar klagend geloei.

Daar zaten we nu, zonder melk, zonder boter. 's Morgens een stuk brood, 's avonds aardappelen met een beetje zout.

Kort na de verkoop van de Rooie was het carnaval. 't Vorige jaar had moeder Barberin op carnaval een feestmaal voor me klaargemaakt met appelflappen en ik had daar zó lekker van gesmuld, dat zij er zelf schik in had.

Maar toen hadden we de Rooie nog, die ons melk gegeven had voor het beslag en boter om in de koekepan te doen.

Ze nam het touw vast en begon zachtjes tegen het dier te praten: „Kom, beestje, kom dan."

Nu.... geen Rooie meer, dus ook geen melk en geen boter en ook geen carnaval. Dat had ik, tot mijn spijt, al lang ingezien.

En toch had moeder Barberin een verrassing voor me. Ofschoon ze niet graag leende, had ze toch bij de ene buurvrouw een kop melk gevraagd en bij de andere een stukje boter.

Toen ik 's middags thuiskwam, was ze bezig meel in een stenen pot te doen.

„Zo, dat is meel!" zei ik en kwam wat dichterbij.

„Ja, zeker," gaf ze toe, „dat is meel, mijn beste Remi; dat is prachtig tarwemeel! Ruik eens, hoe lekker!"

Ik durfde niet goed, anders zou ik gevraagd hebben, waar dat meel voor gebruikt moest worden. Maar juist, omdat ik het zo graag wou weten, durfde ik er niet over te beginnen. En van de andere kant wou ik ook niet laten merken, dat ik er om dacht, dat het nu carnaval was, want ik wou moeder Barberin niet in verlegenheid brengen.

„Wat wordt er van meel gemaakt?" vroeg ze, terwijl ze me aankeek.

„Brood."

„En wat nog meer?"

„Pap."

„En wat nog meer?"

„Drommels.... Dat weet ik niet."

„Je weet het vást wel, maar omdat je zo'n goede, lieve jongen bent, durf je 't niet te zeggen. Je weet best, dat het vandaag carnaval is, de dag van de appelflappen. Maar omdat je ook weet, dat we geen boter en melk hebben, durf je er niet over te spreken, is 't niet?"

„O, mama!"

„Omdat ik dat allemaal vooruit wel kon raden, heb ik gezorgd, dat deze dag je niet zou tegenvallen. Kijk eens in de meelkist!"

Snel wipte ik het deksel op en daar zag ik.... melk, boter, eieren en drie appels!

„Geef mij de eieren," zei ze, „en terwijl ik ze stuksla, schil jij even de appels."

In de tijd, dat ik de appels in schijfjes sneed, brak zij de eieren in het meel en begon ze alles door elkaar te roeren en te kloppen en gooide ze er nu en dan een lepel melk bij.

Toen het beslag klaar was, zette moeder Barberin de pot in de hete as en nu hoefden we alleen nog maar te wachten tot het avond was, want pas bij het avondmaal moesten we de appelflappen eten.

Als ik het eerlijk moet zeggen, scheen de dag heel lang te duren en verscheidene keren tilde ik de doek op, die over de pot met beslag lag.

„Pas op, je laat het beslag koud worden," zei moeder Barberin, „en dan wil het niet rijzen."

Gelukkig kwam het goed omhoog en hier en daar zag je bobbels, die aan de oppervlakte als luchtbellen uit elkaar puften. Het beslag rook lekker naar eieren en melk.

„Breek eens wat takken," zei ze, „we moeten een flink helder vuurtje hebben met weinig rook."

Dat hoefde ze me geen twee keer te zeggen, want op dat bevel zat ik al met ongeduld te wachten. Al gauw kronkelde er een flinke vlam omhoog in de schoorsteen.

Toen nam moeder Barberin de koekepan van de haak aan de muur af en zette die op het vuur.

„Geef de boter eens even."

Op de punt van haar mes nam ze er een stuk af, zo groot als een kleine noot, en deed dat in de pan, waar het knetterend begon te smelten.

O, wat rook dat heerlijk, nu we die geur al zo lang gemist hadden!

En dat knetteren en sissen van de boter leek ons wel muziek!

Hoe oplettend ik naar die muziek ook luisterde, toch meende ik op ons erf het geluid van voetstappen te horen. Wie kon ons zo laat nog komen storen? Zeker een buurvrouw, die ons om vuur kwam vragen.

Ik dacht er niet verder over na, want moeder Barberin had de pollepel in het beslag gestoken en liet een lepel vol in de koekepan vloeien en dat had mijn volle aandacht.

Daar stootte een stok tegen de drempel en meteen ging onverwachts de deur open.

„Wie is daar?" vroeg moeder Barberin zonder zich om te draaien.

Er was een man binnengekomen en bij het licht van het vuur had ik al gauw gezien, dat hij een witte kiel aan had en dat hij een dikke stok in zijn hand hield.

„Zo, zo, er wordt hier feest gevierd! Schaam je maar niet," zei hij op ruwe toon.

„Zo, zo, er wordt hier feest gevierd! Schaam je maar niet," zei hij op ruwe toon.

„Hemelse goedheid!" riep moeder Barberin en zette gauw de koekepan op de grond. „Ben jij het, Jérome?"

Toen nam ze mij bij mijn arm en duwde me naar de man toe, die nog bij de deur stond.

„Dat is je vader!"

Ik wilde hem omhelzen, maar met de punt van zijn stok hield hij me van zich af.

„Wat is dat voor een jongen?"

„Dat is Remi."

„En je had me verteld, dat...."

„Dat heb ik ook, maar.... zo was het niet, want...."

„O, was het niet waar? — Was 't gelogen?"

Met zijn stok omhoog deed hij enkele stappen in mijn richting en onbewust ging ik achteruit.

Wat voor verkeerds had ik gedaan? Waarom was die man zo nors, toen ik hem wou omhelzen? Op deze vragen kon ik zo gauw geen antwoord vinden.

„Ik zie, dat je carnaval gaat vieren," zei hij tegen zijn vrouw, „dat komt goed uit, want ik rammel van de honger. Wat heb je voor eten?"

„Ik was pannekoek aan 't bakken, met appelflappen toe."

„Dat zie ik, maar dat is geen kost voor iemand, die tien uur gelopen heeft."

„Ja, maar, ik heb niets in huis; ik had je niet verwacht."

„Hoe zo, niets? Is er niets anders te eten?"

Hij keek om zich heen.

„En daar staat boter!"

Nu keek hij naar de plek aan de zolder, waar vroeger altijd spek hing; maar de haak deed al lang geen dienst meer en aan de balk hingen alleen maar een paar bosjes knoflook en uien.

„En daar heb je uien," zei hij en sloeg met zijn stok een bosje van de zolder af. „Met vier of vijf uien en een stuk boter krijgen we een smakelijke soep. Zet je pannekoek weg en maak de uien voor ons klaar!"

Zet de pannekoek weg! Moeder Barberin zei daar niets op, maar haastte zich om te doen, wat haar man vroeg.

Deze ging op de bank zitten in de hoek bij de schoorsteen. Ik durfde niet van de plek af, waar de stok me heengedreven had en leunde tegen de tafel.

De man leek me ongeveer vijftig jaar oud. Hij had een ruw gezicht en keek nors en zijn hoofd stond een beetje schuin. Dat was door het ongeluk gekomen. Ik voelde me niets op mijn gemak bij iemand met zo'n uiterlijk.

De pan stond alweer op het vuur.

„Wil jij met zo'n klein stukje boter de soep klaarmaken?" zei hij.

Toen nam hij zelf het bord met de boter en liet de hele kluit in de pan glijden.

Weg was de boter, dus geen pannekoeken meer. Op een ander ogenblik zou ik dat vast heel erg gevonden hebben, maar nu dacht ik niet meer aan pannekoek en appelflappen. Ik dacht er alleen maar over na, dat deze onvriendelijke man mijn vader was.

Altijd had ik gemeend, dat een vader net zo iets zou zijn als een moeder, maar dan met een zwaardere stem. Déze man maakte me bang.

Ik had hem willen omhelzen; hij had me met zijn stok teruggeduwd. Waarom? Moeder Barberin stootte me nooit af, als ik haar een kus wou geven, neen, dan sloeg ze haar armen om me heen en drukte me tegen zich aan.

„Sta niet te kijken, of je stijf bevroren bent," zei hij tegen me, „en zet de borden op tafel."

Dat deed ik terstond. Ziezo, de soep was klaar en moeder Barberin schepte ze op.

De man ging aan tafel zitten en begon te eten. Nu en dan hield hij even op om naar me te kijken. Ik was zo zenuwachtig en zo van streek, dat ik niet eten kon, en ik bekeek hém ook, als hij er geen erg in had.

„Eet hij altijd maar zo weinig?" zei hij plotseling en wees met zijn lepel naar mij.

„Toch niet! Hij kan behoorlijk eten."

„Des te erger! At hij maar niet zoveel!"

Natuurlijk had ik geen zin om wat te zeggen en ook moeder Barberin was erg stil. Ze dribbelde maar heen en weer om haar man te bedienen.

„Je hebt zeker geen honger?" vroeg hij me.

„Neen."

„Goed, ga dan maar naar bed en probeer direct te slapen! Anders maak je me boos!"

Moeder Barberin keek me aan, of ze wou zeggen, dat ik maar het beste deed te gehoorzamen. Zo wijs was ik zelf wel.

Onze keuken was meteen slaapvertrek. Alles, wat voor de maaltijd dienen moest, bevond zich bij de schoorsteen zoals de tafel, de meelkist en het buffet. Aan de overzijde was de slaapgelegenheid; in de ene hoek het bed van moeder Barberin en in de andere hoek het mijne.

Vlug kleedde ik me uit en kroop in mijn bed. Maar slapen ging niet zo gauw. Men kan niet slapen op bevel; daar is in de eerste plaats voor nodig, dat men slaap heeft en rustig is.

Welnu, ik had geen slaap en ik was niet kalm. Ik voelde me erg ongelukkig!

Hoe is 't mogelijk! Die man was mijn vader! Maar waarom was hij dan zo ruw tegen me?

Met mijn gezicht naar de muur probeerde ik die sombere gedachten te verdrijven en deed ik echt moeite om te slapen, zoals me bevolen was. Maar het lukte niet; de slaap kwam niet en nog nooit had ik me zo helder van geest en zo klaar wakker gevoeld.

Een poos daarna — ik kan niet zeggen, hoe lang ik al in bed lag —

Ik durfde niet van de plek af, waar de stok me heengedreven had en leunde tegen de tafel.

hoorde ik iemand naar mijn hoek komen. Aan de langzame, zware stap te horen was het niet moeder Barberin.

Een warme adem gleed over mijn haren.

„Slaap je al?" vroeg iemand met gedempte stem.

Ik gaf geen antwoord, want de waarschuwing: „dan maak je me boos," klonk nog in mijn oren.

„Hij slaapt," meende moeder Barberin. „Zo gauw hij op bed ligt, slaapt hij. Dat is zijn gewoonte. Spreek maar vrijuit, hij hoort je niet."

't Is waar, ik had moeten zeggen, dat ik nog wakker was, maar dat durfde ik niet, want men had mij bevolen om te slapen — en ik lag wakker — dus was ik ongehoorzaam.

„Hoe staat het met je proces?" vroeg moeder Barberin.

„Verloren! De rechters hebben uitgemaakt, dat ik schuld had, doordat ik me onder de steigers bevond en de aannemer hoeft me niets te betalen."

Daarop sloeg hij met de vuist op tafel en begon te razen en te tieren en er was geen verstandig woord bij.

Even daarna herhaalde hij weer: „Het proces verloren; ons geld kwijt; ikzelf invalide; armoede! En of dat niet genoeg is — bij mijn thuiskomst vind ik hier een kind. Kun je me verklaren, waarom je niet gedaan hebt, wat ik je gezegd had?"

„Omdat ik dat niet kon."

„Kón je hem niet naar het weeshuis brengen?"

„Een kind, dat men zelf in 't leven gehouden heeft en waarvan men houdt, laat men zo maar niet in de steek."

„'t Was toch jouw kind niet!"

„Heus, ik wou wel doen, wat je vroeg, maar toen werd hij juist ziek."

„Ziek?"

„Ja, ziek. En in die toestand kon ik hem toch niet naar het weeshuis brengen? 't Kind zou gestorven zijn, denk je ook niet?"

„En toen hij weer genezen was?"

„Hij was niet gauw genezen. Na de eerste ziekte volgde weer een andere; hij kreeg hoestbuien, de arme kleine, dat je medelijden met hem had. Op dezelfde manier is onze kleine Nico gestorven. Ik was bang, dat deze ook zou sterven, als ik hem weggebracht had."

„Maar daarna?"

„Er was een hele tijd mee heengegaan en omdat ik al zo lang gewacht had, meende ik het nóg wel een poosje te kunnen uitstellen."

„Hoe oud is hij nu?"

„Acht jaar."

„Welnu! Dan zal hij op zijn achtste jaar daarheen moeten, waar hij vroeger al heen gemoeten had. Dat zal zeker niet plezieriger voor hem zijn. Hij heeft er dus niets mee gewonnen."

Er kwam een ogenblik stilte en ik haalde weer vrijer adem. Van opwinding leek mijn keel wel dichtgeknepen.

„Ach, Jérome, zo iets zul je toch niet doen?"

„Waarom zou ik dat niet doen? Wie zal me dat verhinderen? Denk jij dan, dat we hem altijd bij ons kunnen houden?"

Er kwam een ogenblik stilte en ik haalde weer vrijer adem. Van opwinding leek mijn keel wel dichtgeknepen.

Al gauw begon moeder Barberin weer:

„Och, och, wat heeft Parijs je veranderd! Vóór je naar Parijs ging, zou je zo niet gesproken hebben!"

„'t Is mogelijk. Maar één ding is zeker; *als* Parijs me veranderd heeft, het heeft me ook invalide gemaakt. Hoe moeten we nu de kost verdienen, voor jou en voor mij? Ons geld is op en de koe is verkocht. Als we zelf niet te eten hebben, moeten we dan een kind de kost geven, dat niet van ons is?"

„Hij is wél van mij!"

„Hij is van jou niets meer dan van mij. 't Is geen kind van ons soort. Onder het eten heb ik er op gelet: hij is tenger en mager, dunne armen en benen."

„Een liever kind bestaat er niet."

„Lief, dat ontken ik niet. Maar is hij stevig? Zal zijn aardig gezicht hem te eten geven? Kan iemand met zulke magere schouders werken? 't Is een stadskind en stadskinderen hebben we hier niet nodig."

„En ik zeg je, dat het een lief kereltje is. Hij is zeer geestig en heeft daarbij een goedige aard. Hij zal voor ons werken."

„Maar voor het zo ver is, moeten wij voor hém werken en ik, ik kan dat niet meer."

„En als zijn ouders hem opeisen, wat moet je dan zeggen?"

„Zijn ouders? Heeft hij wel ouders? Als hij ze had, dan zouden ze hem wel gezocht hebben. En in acht jaar zouden die hem beslist wel gevonden hebben. 't Was erg dom van me om te denken, dat zijn ouders hem eens zouden opeisen en dat ze onze zorgen voor zijn opvoeding wel zouden vergoeden. Ik was een onnozele domkop! Dat hij mooi ondergoed aan had met kant, wil nog niet zeggen, dat zijn ouders hem zouden zoeken. Ze kunnen best overleden zijn!"

„En als ze nog leven en hem op zekere dag bij ons komen halen? Ik heb zo'n idee, dat ze nog zullen komen."

„Wat zijn vrouwen toch eigenwijs!"

„Dat kan wel; maar als ze komen, wat dan?"

„Wel, dan sturen wij ze naar het weeshuis! Nu is er genoeg gepraat. 't Wordt vervelend! Ik breng de jongen morgen bij de burgemeester. En nu ga ik mijn kameraad Frans even opzoeken. Over een uur ben ik terug."

De deur werd geopend en weer dichtgedaan. Hij was vertrokken en meteen zat ik rechtop in mijn bed en riep met tranen in mijn ogen: „O, Mama!" Ze kwam naar mijn bed.

„Gaat u me naar het weeshuis brengen?"

„Neen, lieve Remi, neen!" Meteen kuste ze me en sloeg haar armen om me heen. Daardoor werd mijn angst wat minder en ik veegde de tranen uit mijn ogen.

„Dus je was nog wakker?" vroeg ze zachtjes.

„Daar kon ik niets aan doen."

„'t Is niet om je te beknorren; maar dan heb je alles gehoord, wat Jérome gezegd heeft?"

„Ja, u is mijn moeder niet; maar hij is ook mijn vader niet." Bij de eerste woorden klonk spijt in mijn stem, maar de toon van het tweede gedeelte drukte meer vreugde uit. Moeder Barberin scheen daar niet op te letten.

„Misschien had ik je eerder de waarheid moeten zeggen, maar ik beschouwde je echt als mijn eigen kind en ik vond geen reden om je te vertellen, dat ik je moeder niet ben! Wie je moeder is, weten we niet. Dat heb je al gehoord. Ook weten we natuurlijk niet, of ze nog leeft.

Op een morgen, jaren geleden, liep Jérome door een brede straat van Parijs naar zijn werk. Eensklaps hoorde hij gehuil van een kind in de buurt van een tuinpoortje. Hij liep er naar toe en daar lag een kindje op de drempel. Hij keek rond, of er niemand was om hem te helpen, en zag achter een dikke boom vandaan een man weglopen. Die man had zeker zelf het

kind daar neergelegd en had staan wachten om te zien, of iemand het zou vinden. Jérome was er verlegen mee, want het arme kleintje ging erg te keer. Er kwamen nog meer arbeiders bij staan en het leek hun het beste om het kind naar het politiebureau te brengen. En het kleintje huilde maar door, misschien van de kou, want het was Februari. Maar in het politiebureau was het goed warm en toch bleef het kind huilen. Dus 't was van de honger. Er werd een buurvrouw gehaald, die de kleine de fles gaf en toen hield het huilen op. De buurvrouw kleedde het uit en aan de kleren te zien was het van rijke ouders; een frisse, gezonde jongen van een maand of zes. De commissaris dacht, dat men het kind gestolen had en daarna verlaten. Wat moest er nu mee gedaan worden? Eerst werd opgeschreven, wat Jérome er van vertelde, hoe het uiterlijk van het kind was en hoe de kleertjes er uitzagen. Daarna zei de commissaris dat hij de jongen naar het weeshuis zou brengen, als niemand van de aanwezigen hem wou meenemen. Het was, zei hij, een gezond kind en de ouders zouden vast moeite doen om het terug te vinden en de verzorger zou zeker een rijke beloning ontvangen. Toen kwam Jérome naar voren en zei, dat hij voor het kind wilde zorgen. Hij bracht het mee naar huis. Zelf had ik een kind van dezelfde leeftijd, dus kreeg ik voor twee kleuters te zorgen. Zodoende werd ik je moeder."

„Mijn lieve moeder!"

„Drie maanden later verloor ik mijn eigen kind en ging ik me meer aan jou hechten. Ik vergat helemaal, dat jij geen eigen kind van ons was. Jammer genoeg vergat Jérome dat niet! Na drie jaren waren je ouders nog niet gekomen. Toen wilde hij je naar een weeshuis brengen. Je hebt zelf gehoord, waarom dat niet gebeurd is."

„O, niet naar het weeshuis!" riep ik en greep haar vast. „Lief moedertje, niet naar het weeshuis, alstublieft!"

„Neen, mijn kind, dat zal niet gebeuren. Laat mij maar begaan. Jérome is geen slecht mens, dat zul je zien. Hij is alleen wat opgewonden door zijn leed en door zijn angst voor bittere armoede. We zullen wel werken en jij zult ook werken."

„Ja, alles wat u wilt, maar niet naar het weeshuis!"

„Daar ga je niet heen; maar dan moet je nu gaan slapen. Als hij terugkomt, mag hij je niet meer wakker vinden."

Ze kuste me en draaide me met mijn gezicht naar de muur. Ik was veel te ontroerd en opgewonden en kon de slaap niet te pakken krijgen.

Dus die goedige, zachtaardige moeder Barberin was mijn eigen moeder niet! Maar, hoe zou een echte moeder dan wel zijn? Nog beter, nog zachter van aard? Neen, dat kon niet!

Maar wat ik wel begreep, is dit: een echte vader zou niet zo'n bullebak zijn als Barberin en die zou niet met een stok op me af komen. Hij wou me naar het weeshuis sturen, zou zij dat kunnen tegenhouden? Op ons dorp wáren twee kinderen, die „de kinderen uit het gesticht" genoemd werden. Ze droegen een nummerplaatje om de hals en waren smerig en slecht gekleed. Andere kinderen hielden ze voor de gek en lachten ze uit en zochten er ruzie mee. Ze joegen ze weg net als ze een straathond opjoegen. Ik wou niet wezen net als die kinderen, geen nummerplaatje om mijn hals en niet opgejaagd worden. Ik rilde, als ik er aan dacht.

En ik kón maar niet slapen en Barberin zou weer thuiskomen.

Gelukkig kwam hij veel later dan hij gezegd had en mijn slaap kwam eerder dan hij.

De hele nacht sliep ik onrustig ten gevolge van de angst en het verdriet van de vorige avond en toen ik wakker werd, keek ik om me heen, of ik nog niet weggebracht was. In de voormiddag praatte Barberin nergens over en ik begon te geloven, dat men van het plan afgestapt was. Ongetwijfeld had moeder Barberin hem overgehaald om me te houden.... Maar op het middaguur moest ik van hem mijn pet opzetten en met hem meegaan.

Angstig keek ik naar moeder Barberin, maar ze gaf me een teken met haar hand, dat ik gerust kon gehoorzamen; er was niets te vrezen. Toen ging ik, zonder wat te zeggen, met Barberin mee.

't Was een uur lopen naar het dorp en dat hele uur sprak hij geen woord tegen me. Hij liep voorop, langzaam en strompelend, en keek steeds recht voor zich uit, maar van tijd tot tijd draaide hij zich ineens om om te kijken, of ik wel volgde.

Waar bracht hij me naar toe? Ondanks de geruststelling van moeder Barberin, was ik toch bang en ik dacht erover om weg te lopen. Daarom probeerde ik achter te blijven en als ik ver genoeg van hem af was, zou ik over de sloot springen en dan kon hij toch niet meer bij me komen. Het leek wel, of hij mijn voornemen geraden had, want onverwachts stond hij stil, tot ik bij hem was, en nam me bij mijn pols. Zo kwamen we in het dorp aan en iedereen keek ons na, want ik leek wel een kwaadaardige hond aan een riem. Bij de deur van een café stond een man, die Barberin riep en hem uitnodigde binnen te komen. Deze pakte me bij mijn oor en liet mij 't eerst naar binnen gaan en deed de deur dicht. Ik voelde me opgelucht, want een café leek me geen gevaarlijke plaats en ik had al lang zin gehad om eens te kijken, hoe het er daar binnen uitzag. Ik had er weleens mensen uit zien komen met een verhit gezicht en onregelmatige gang; ik had daar weleens zo veel lawaai gehoord van harde stemmen en gezangen, dat de ramen er van dreunden. Dan dacht ik: wat zou daar binnen toch te doen zijn? Vandaag zou ik het weten.

WORDT VERVOLGD

Jérome was er verlegen mee, want het arme kleintje ging erg te keer.

AVONTUUR IN DE NATUUR

„Of jullie eens mee mogen het veld in? Wel ja, je komt maar eens op een middag," belooft Dries, de boswachter. En zo staan Jan en Theo twee dagen later voor het hek van de houtvesterij. Spoedig daarna begeeft het drietal zich op pad. „Kijk!" wijst Dries, „die kraaien hebben een buizerd te pakken! De logge rover wordt flink gesard en lastig gevallen!" Belangstellend ogen de jongens het kijvende groepje na, dat spoedig achter het geboomte verdwenen is. Welgemoed vervolgen ze hun tocht. Af en toe neemt Dries zijn pijp uit de mond en maakt zijn metgezellen op iets opmerkzaam. Plots blijft hij staan. „Onder die kromme den!" fluistert hij. Op ranke lopers staat daar een ree. „Wat een prachtige, grote ogen!" zegt Jan bewonderend. Schichtig draait het sierlijke dier zich om en gaat er in soepele draf vandoor. Na enige tijd staat het drietal voor de vlakte. Met een snelle beweging legt Dries de jongens het zwijgen op. En daar zien ze een tafereel, dat hun hart sneller doet kloppen van opwinding. Zijn machtige wieken indrukwekkend geheven, staat daar een grote roofvogel. Hevig blazend verdedigt hij zich tegen de brutale aanvallen van een troep kraaien. „Dat is die buizerd weer!" zegt Dries fluisterend, „die kraaien trachten hem van de buit te jagen!"

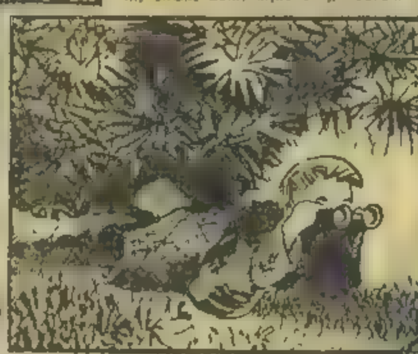

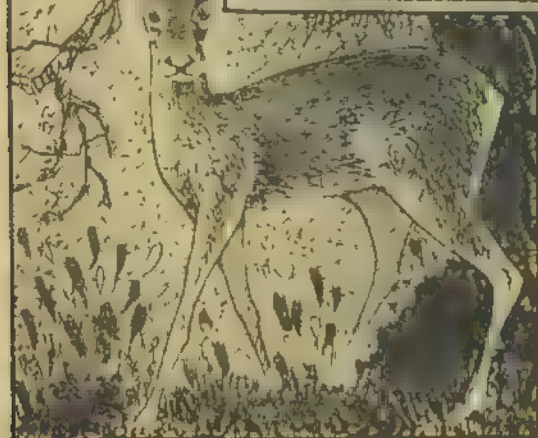

Gewapend met de verrekijker van Dries, kruipt Theo onder een lage den. Schitterend kan hij alles nu zien. Eensklaps heeft een der zwartrokken hem echter in de gaten. In een oogwenk is de hele bende op de wieken. Nieuwsgierig rent Theo naar de plukplaats. „Een konijn!" roept hij luid. „Hij zit in een strik!" „Dat dacht ik wel," zegt Dries, „ik zou er heel wat voor over hebben, om het gezicht van die stroper eens te zien, wanneer hij straks komt kijken!" „Waarom schoot u die buizerd eigenlijk niet," wil Jan weten. „Wel," legt Dries uit, „in de eerste plaats ondervind ik geen greintje last van hem; hij vangt in hoofdzaak muizen en mollen, zieke of aangeschoten dieren. Bovendien is het verboden ze te doden. En ten laatste vind ik het wel leuk, dat hij de stropers dikwijls dwars zit."

BOB EN BEP

DE TWEE WEZEN BOB EN BEP ZIJN GEVLUCHT UIT HET AKELIGE WEESHUIS VAN ST GOINS. HIJ ZIT HEN VOORTDUREND ACHTERNA MAAR HIJ HEEFT HEN NOG NIET TE PAKKEN KUNNEN KRIJGEN. OP HUN ZWERFTOCH ZIJN ZIJ NU IN EEN GROTE BADPLAATS GEKOMEN

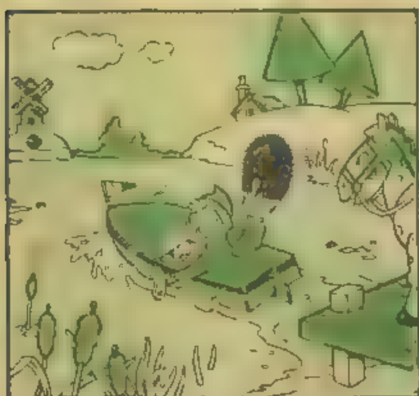

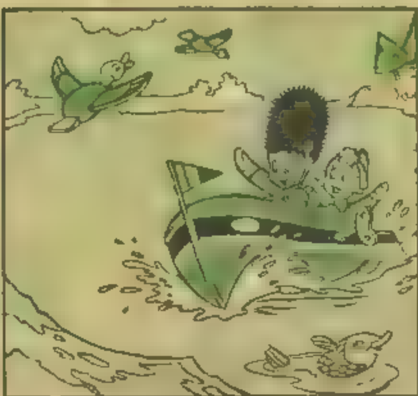
1. Dollie Dimpel en Tommie de soldaat gaan het park in om daar een kopje thee te drinken en natuurlijk gaat het paard ook mee. Zij komen aan een meer en daar ziet Tommie dat een motorboot gehuurd kan worden.

2. „Wil je graag met een motorboot gaan varen?" vraagt Tommie. „Nou en of!" zegt Dollie. Ze lopen de pier op en het paard komt hen achterna. „Het spijt me, maar voor jou is er geen plaats!" zegt Tommie tegen het paard.

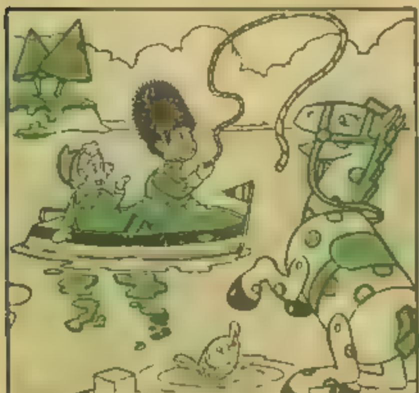
3. Tommie en Dollie stappen samen in de boot, die de botenman aanwijst, en weldra glijden zij over het water. Het paard blijft achter, maar vindt het niet leuk. Iedereen kan echter zien dat er voor hem geen plaats is.

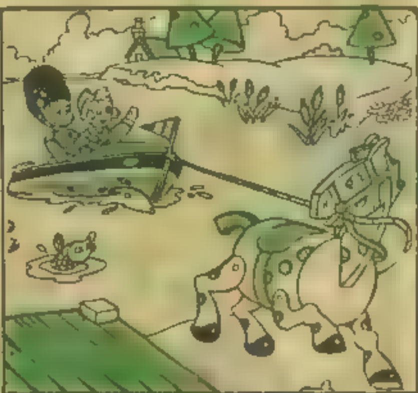
4. Tommie en Dollie vermaken zich kostelijk, terwijl de boot in grote kringen over het water snelt. Dollie wil steeds maar vlugger! „Hè, toe," zegt ze tegen Tommie, „laat de boot nog veel sneller gaan!"

5. Tommie vindt echter dat het hard genoeg gaat. Plotseling komen er vreemde kringen in het water en de boot stopt. Er schijnt iets aan de motor te haperen en zo zitten zij midden op het water en kunnen niet verder.

6. „Hoe komen we nou weer terug op de pier?" vraagt Dollie angstig. In het begin weet Tommie ook geen raad. Dan heeft hij echter een pienter idee. Hij roept zijn paard en zegt: „Vang dit touw, paardje!"

7. En het paard weet onmiddellijk wat het moet doen. Het grijpt het touw met zijn bek vast en trekt er langzaam aan. En zie, heel kalm glijdt de motorboot naar de oever, terwijl Dollie erg blij is.

8. „Goed gedaan, paardje," zegt Tommie. „Je hebt ons precies op tijd weer aan land gebracht om een kopje thee te kunnen drinken." Met zijn drietjes gaan ze op het gras zitten en hebben zo een heerlijke middag.

DE SPEELSE WIND

Vandaag heeft de wind vrij spel. Van alles blaast hij omhoog, papieren, dorre bladeren en soms een hoed of pet. Dan jaagt hij weer, gierend van pret, de hoek om en probeert de fietsers tegen te houden, die, gebogen over hun stuur, met moeite vooruit komen. Hij rukt het wolkengordijn open, zodat de zon door een spleet komt kijken, en dan, floep, slaat hij plotseling de gordijnen weer toe en schaterlacht, als hij de regenstralen voor zich uit kan zwiepen. Brrr, wat is het dan ineens koud. De mensen lopen hard naar huis en doen de deuren stevig dicht. De wind moet buiten blijven, maar als een echte kwajongen fluit hij toch nog even door de brievenbus. En dan is hij weer weg, op nieuwe avonturen uit.

Op het grachtje loopt geen mens. De huizen staan er naast elkaar, een beetje voorover gezakt van ouderdom. Ze kennen het spel van de wind. Ze staan er immers al zo lang en hebben al zoveel gezien.

Daar komt een meisje de gracht op. Ze heeft een poos met haar vriendinnetjes gespeeld en nu draaft ze naar huis. Nog twee straten moet ze oversteken; ze woont even voorbij de hoge trapjesbrug.

Bij de ene zijstraat pakt de wind haar onverwacht en probeert haar omver te blazen. Neen, dat lukt hem niet. Francientje heeft al vaker met de wind gespeeld, ze lacht hem uit. „Hoe-i," loeit de wind en jaagt weer verder.

Nu de tweede straat. Kijk, wat is dat? Aan de overkant komt een kinderwagentje aangereden met een kind er in. De wind heeft het aan het rollen gebracht, zo maar, voor de aardigheid. Vlugger en vlugger gaat het vooruit. O, wee, het rijdt naar de waterkant en daar is geen leuning of stoep. Francientje schrikt. Ze vliegt de trapjes op van de brug, holt naar de overkant en is meteen al met één sprong beneden. Hè, bijna was ze gevallen. Het wagentje heeft nu flinke vaart en komt regelrecht op het water af. Francientje rent er heen en weet het met een zwaai nog juist op tijd te grijpen. Maar die zwaai was net even te groot — ze valt voorover en door de schok kantelt het wagentje. Gelukkig naar de goede kant. Het kind valt er uit en komt in een grote modderplas terecht.

„Sufferd," scheldt een stem. Francientje kijkt op. Een kleiner meisje staat naast haar en raapt boos het huilende kindje uit de modder. „Sufferd," zegt ze nog eens. „Jij hebt mijn broertje laten vallen."

Francientje krabbelt overeind, ze is ook boos. „Als dat jouw broertje is, mag je wel wat beter op hem passen," snauwt ze terug. „Hij was bijna in de gracht gewaaid."

Al kibbelend zetten ze samen het kleine jongetje in de wagen. O, o, wat is hij nat en vuil. Francientje heeft zich bezeerd, haar knie bloedt en haar mantel is bemodderd. Ze wil er niets van zeggen, ze wil ook geen ruzie meer maken. Dat andere meisje is immers veel kleiner dan zij!

„Ga maar gauw naar je moeder," zegt Francientje, maar dan ziet ze verbaasd, dat het kleine, bijdehante meisje ook al tranen in de ogen krijgt. „Moeder is er niet," zegt ze. „Moeder is in 't ziekenhuis."

„Wie zorgt er dan voor je?"

„Mijn grote zus. Maar die is vanmiddag naar 't bezoekuur gegaan. En toen moest ik op Hansje passen."

Ze heeft haar knikkerzak nog in de hand. Een poosje heeft ze met haar broertje rondgereden en boodschappen gedaan, maar toen moest ze toch eventjes een spelletje knikkeren. En in die tijd heeft de wind zijn kans waargenomen om óók een spelletje te doen.

Hansje heeft intussen een flinke keel opgezet en laat zich zo gauw niet troosten. Elly, zijn zusje, veegt hem neus en ogen af, maar telkens komen nieuwe tranen.

„Kom maar mee," zegt Francientje dan. „Ik woon hier vlak bij. Je kunt bij ons wel op je zusje wachten."

Met hun drieën gaan ze op pad. De wind laat hen nu even met rust. Hij blaast schaterend een dameshoed in het water. Een schipper, die met zijn schuit de gracht komt ingevaren, steekt een lange stok in 't water en reikt de hoed, druipend en wel, naar boven. Francientje lacht er om en Elly lacht mee. Nu zijn ze al bij Francientje's huis.

Daar wordt het een flinke waspartij. Alle vuile handen en knieën en gezichten krijgen een beurt. De doornatte Hansje wordt uitgekleed en krijgt een pakje aan, dat Francientje gedragen heeft, toen ze nog zo'n kleine hummel was als Hansje nu. Het past hem precies en hij is nu zoet. Even later zitten ze in de lekker warme huiskamer. Ze krijgen thee met een koekje er bij. Elly vertelt, dat haar moeder nog een week in het ziekenhuis moet blijven, dat haar zusje het huishouden doet en dat zij zelf óók al helpt. Ja, Francientje's moeder begrijpt het wel. Elly wil wel helpen, maar Elly is er eigenlijk nog te klein voor. Na de thee brengt moeder zelf de twee kleintjes naar huis. Francientje gaat niet mee. Haar knie is verbonden en ze moet nu maar een poosje rustig blijven zitten. Maar als moeder thuiskomt en vertelt, wat ze met Elly's zusje afgesproken heeft, komt Francien toch overeind en huppelt op één been de kamer door van pret

„Elly en haar broertje komen elke dag een uurtje bij ons," zegt moeder. „Dan kan het grote zusje rustig naar haar moeder gaan. Jij moet die kleintjes dan maar bezighouden, Frans

Of Francientje wil! Zo'n leuk broertje als Hans en zo'n zusje als Elly, wat heeft ze daar al dikwijls naar verlangd. „Hoe-i," zegt de wind en veegt de straatstenen droog. De zon is doorgekomen en zegt nog even de oude huizen goedenacht voor ze slapen gaat. En de wind speelt verder op de gracht en draait wat afgevallen bladeren in een kringetje rond. Hij heeft er helemaal geen erg in, dat hij met al zijn kattekwaad vandaag toch wel iets goeds heeft uitgericht.

E.S.

KIT KARSON

EN DE PIONIER KARAVAAN

TOEN DE BEROEMDE WOUDLOPER KIT KARSON OVER DE PRAIRIE REED, HOORDE HIJ PLOTSELING HET DONDERENDE LAWAAI VAN EEN OP HOL GESLAGEN KUDDE VEE. DAN ONTDEKTE HIJ DAT DE DIEREN RECHT OP HEM AFKWAMEN. TERWIJL HIJ ZIJN PAARD ZIJWAARTS STUURDE, HOORDE HIJ HET WANHOPIG GEROEP VAN EEN MEISJE

WOEAAA HOOOOO

OEH! ZIJ HEEFT DE DIEREN NIET MEER IN HAAR MACHT! IK MOET ZE TEGENHOUDEN! HIHOO! STOP! HO STOPPEN — DRIE DUBBEL VEETUIG! HOOO!

DE OP HOL GESLAGEN KUDDE WERD OP EEN HANDIGE MANIER DOOR KIT IN EEN CIRKEL GEDREVEN EN ZO KWAM DE TROEP TOT STILSTAND

DAT IS EEN TAMELIJK ZWAAR STUKJE WERK VOOR EEN VROUW! IK VERONDERSTEL DAT U DIE DIEREN NAAR DE VEEMARKT IN ABILENE BRENGT . . . EN HET LIJKT ME WEL GEWENST DAT IK U DAARBIJ EEN HANDJE HELP

DANK JE WEL, MIJN WAARDE HEER! DAT ZAAKJE KNAP IK ZELF WEL OP!

HET WAS ANDERS ALLESBEHALVE KNAP GEDAAN, VOOR ZOVER IK DAT KAN BEOORDELEN!

TWEE DIEFACHTIGE KNAPEN HEBBEN ZE OP HOL LATEN SLAAN! ZIJ DEDEN NET OF ZE MIJ WILDEN HELPEN, DOCH HET ENIGE WAT ZIJ WILDEN DOEN, WAS EEN PAAR VAN MIJN BEESTEN STELEN! VAN NU AF AAN VERTROUW IK NIEMAND MEER! BLIJF DUS UIT MIJN BUURT, MIJN WAARDE HEER! WANT IK EN NIEMAND ANDERS BRENG DEZE KUDDE NAAR ABILENE EN IK BELOOF U DAT ZIJ ER OOK KOMT.

IN DIE TUSSENTIJD WAREN DE TWEE VEEDIEVEN OP ENIGE AFSTAND IN EEN HINDERLAAG GEKROPEN

WAAR BEMOEIT DIE VERDRAAIDE KEREL ZICH MEE? ALS HIJ ER NIET AAN GEKOMEN WAS HADDEN WE NU AL EEN PAAR MOOIE BOUTEN VLEES IN ONS BEZIT GEHAD!

ZE POEIERT HEM AF, MIKE! WACHT MAAR EVEN TOT HIJ VERTROKKEN IS. DAN ZULLEN WIJ HET NOG EENS PROBEREN

KIT WAS DIEP IN GEDACHTEN VERZONKEN, TOEN HIJ AMY CARTER MET HAAR KUDDE ZAG WEGRIJDEN . . .

ZIJ IS IN IEDER GEVAL EEN MEISJE OM ONTZAG VOOR TE HEBBEN! IK KAN HET HAAR NIET KWALIJK NEMEN, DAT ZIJ NIEMAND MEER VERTROUWT. MAAR IK ZAL HAAR TOCH IN DE GATEN HOUDEN, AL IS HET DAN MAAR OP EEN AFSTAND! DIE TWEE VEEDIEVEN ZULLEN HAAR NATUURLIJK OOK NIET UIT HET OOG VERLIEZEN EN NOG EENS PROBEREN HUN SLAG TE SLAAN!

VERBORGEN ONDER DE VOORUITSPRINGENDE ROTSWAND, BLEEF KIT KARSON VAN VERRE HET SPOOR VAN DE KUDDE VOLGEN, ZONDER DOOR AMY CARTER GEZIEN TE WORDEN. IN DIE TUSSENTIJD WAREN DE BEIDE VEEDIEVEN VERVOORUITGEREDEN EN STAKEN BIJ HET NADEREN VAN DE KUDDE DE MASON-RIVIER OVER. AAN DE ANDERE ZIJDE VAN DE RIVIER STEGEN ZIJ VAN HUN PAARDEN EN TROFFEN ONMIDDELLIJK MAATREGELEN OM WEER EEN HINDERLAAG TE LEGGEN

DE DIEREN STAPTEN DOOR HET ONDIEPE GEDEELTE VAN DE RIVIER. AAN HET EIND REED AMY CARTER. TOEN ZIJ AAN HET GEVAARLIJKE PUNT KWAM LIET MIKE HEALEY EEN KORT BEVEL WEERKLINKEN

DOCH AAN DE ANDERE ZIJDE VAN DE RIVIER VERSCHEEN PLOTSELING DE FIGUUR VAN KIT KARSON, DIE ZIJN REVOLVER TROK EN BLIKSEMSNEL VUURDE!

DE KOGEL UIT KIT'S REVOLVER SCHOOT HET STRAKGESPANNEN TOUW DOORMIDDEN EN HET GEVOLG WAS, DAT DE BEIDE BOEVEN, DIE STONDEN TE TREKKEN, ACHTEROVER IN HET WATER PLONSDEN!

BLIKSEMSNEL DRAAIDE AMY CARTER ZICH OM EN SCHOOT ONMIDDELLIJK IN DE RICHTING VAN DE FIGUUR OP DE ROTS, OMDAT ZIJ MEENDE DAT VAN DAARUIT OP HAAR GESCHOTEN WAS!

IN DE TIJD, DAT KIT DE ROTS WAS AFGEDAALD EN DE RIVIER WAS OVER GESTOKEN, HADDEN DE BEIDE VEE DIEVEN ZICH OP HET DROGE GEBRACHT, WAREN DRUIPNAT TE PAARD GESTEGEN EN HADDEN DE ACHTERVOLGING VAN DE KUDDE VOORTGEZET
EN HET DUURDE NIET LANG OF AMY CARTER EN HAAR BEESTEN WAREN DE GELE KLOOF GENADERD DIE BE TREKKELIJK DICHT BIJ ABILENE LAG ...

KIT GOOIDE SNEL EN MIKTE GOED, TOEN EEN REGEN VAN KOGELS OP HEM WERD AFGEVUURD!

GEEF HEM VAN KATOEN!

ZO, ZITTEN JULLIE DAAR, DRIEDUBBELE GEMENE MOORDENAARS! DIT BEHOORT WAARSCHIJNLIJK OOK AAN JULLIE! HIER NEEM HET MAAR TERUG EN VERDEEL HET EERLIJK SAMEN! DAN HEBBEN JULLIE DAAROVER GEEN RUZIE!

HET STUK DYNAMIET RAAKTE DE GROND, ONTPLOFTE OP HETZELFDE MOMENT EN DEED DE ROTS MET EEN OORVERDOVEND LAWAAI IN TWEE STUKKEN SPLIJTEN!

KIJK UIT.

OEI!

ZIEZO! GEMENE SLUIPMOORDENAARS! STA OP EN LOOP VOOR ME UIT! IN ABILENE IS EEN CEL, DIE AL HEEL LANG VOOR JULLIE LEEGSTAAT! EN IK GA JULLIE DAAR NAAR TOE BRENGEN EN VLUG OOK, BEGREPEN!

LELIJKE, GEMENE ...

EN TERWIJL KIT MET ZIJN BEIDE GEVANGENEN IN DE RICHTING VAN ABILENE GING, TROK AMY CARTER MET HAAR KUDDE DEZELFDE KANT OP, ONBEWUST VAN HET GROTE GEVAAR WAARAAN ZIJ OP HET NIPPERTJE EN DANK ZIJ KIT KARSON WAS ONTSNAPT!

VEEL LATER, OP DE VEEMARKT IN ABILENE . . . .

HA, ZO! BENT U DAAR WEER! LAAT IK U DAN EVEN ZEGGEN, DAT IK AL MIJN VEE ZONDER UW HULP VEILIG EN WEL NAAR ABILENE HEB GEBRACHT! PRECIES ZOALS IK U VOORSPELD HAD!

SILVE

DAT ZIE IK, MADAM! U SCHIJNT DUS DIE TWEE VEEDIEVEN WEL AFGESCHRIKT TE HEBBEN! JA JA! DERGELIJKE KERELS WETEN PRECIES WANNEER ZIJ MET IEMAND TE DOEN HEBBEN, DIE GEEN LOOPJE ZICH LAAT NEMEN!

TOM THUMB,

dé ware geschiedenis van een échte dwerg

Iedereen heeft natuurlijk weleens van dwergen gehoord; van die kleine, leuke kereltjes die in sprookjes voorkomen en over allerlei geheimzinnige middelen beschikken om je wensen in vervulling te laten gaan.

De naam dwerg gebruikt men echter ook voor levende mensen, die heel klein zijn gebleven, laten we zeggen, zo klein als een jongetje of een meisje van drie jaar. De meeste kinderen worden net zo groot als hun vader en moeder, maar het komt weleens voor, dat er kinderen zijn, die na hun vijfde jaar — of zelfs weleens na hun tweede jaar — niet meer groter worden. Ze worden natuurlijk wel ouder, maar ze blijven echte dwergen.

Die kleine mensjes hebben sinds mensenheugenis de belangstelling ondervonden van de grote mensen. Vooral van vorsten en rijke kooplieden, die vroeger zo'n dwerg in hun dienst namen als kamenier of als speelmakker voor hun kinderen. Ongeveer honderd jaar geleden heeft er in Amerika ook zo'n dwerg geleefd, die over de hele wereld beroemd is geworden. Zijn eigenlijke naam was Charles Stratton, maar iedereen noemde hem „Generaal Kleinduimpje", omdat het vermakelijke ventje in circussen en theaters optrad in een miniatuur-generaalsuniform.

Toen Charles vijf jaar was, was hij niet groter dan een el, dat is achtenzestig centimeter. Hij reikte precies tot aan zijn vaders knie. Zijn ouders wisten vanaf dat ogenblik, dat Charles zijn hele leven een dwerg zou blijven en dat hij nooit véél groter zou worden.

Charles was een aardig knaapje. Hij woog ongeveer vijftien pond en de mensen zeiden dikwijls van hem: „Och, wat een aardige baby!" hetgeen hij helemaal niet leuk vond.

Maar spoedig zou hij laten zien, dat hij geen baby meer was. Er leefde in die jaren in Amerika namelijk een man — mijnheer Phineas T. Barnum — die een theater had, waarin hij allerlei merkwaardige mensen en dieren liet optreden. Deze mijnheer Barnum heeft later met een zekere mijnheer Bailey het grootste circus van de wereld opgericht en in dit reuzencircus is ook ons Klein Duimpje als miniatuur-artist opgetreden.

Maar laten we niet op de geschiedenis van de echte dwerg vooruitlopen. Mijnheer Barnum kreeg spoedig te horen, dat mijnheer en mevrouw Stratton een zoon hadden, die dwerg was gebleven. Ha, dacht hij. Ik ga eens kennis maken met dat Kleinduimpje. Hij past precies in mijn collectie wonderlijke dieren en mensen, waarmee ik de hele wereld zal kunnen verbazen.

Mijnheer en mevrouw Stratton stemden er in toe, dat hun kleine zoon in dienst trad van mijnheer Barnum. Charles was toen vijf jaar. Met zijn ouders reisde hij naar de grootste stad van Amerika, New York, en wat denk je, dat daar klaar lag, toen Kleinduimpje arriveerde?

Een splinternieuw generaalsuniform — héél klein natuurlijk — met gouden versiersels en een muts met een grote pluim er op. Ook was er een glimmende maarschalksstaf bij, die niet groter was dan een penhouder.

„Dat vind ik leuk," zei Charles. „Mag ik dat aantrekken?"

Mijnheer Barnum lachte. „Natuurlijk, want vanaf de dag van vandaag zul je de naam „Generaal Kleinduimpje" dragen. Er zijn honderden mensen, die je graag in dit mooie uniform zouden willen zien."

Charles' moeder vroeg aan mijnheer Barnum: „Maar, mijnheer, wat moet mijn zoon dan bij u doen? Hij kan alleen maar een paar kinderliedjes zingen. Verder weet hij bijna niets."

Mijnheer Barnum vertelde Charles' moeder, dat dat geen bezwaar was. Hij had in één oogopslag gezien, dat Charles een schrander ventje was, best zou kunnen leren en veel plezier had in zijn leven. Dat was voor de directeur van het theater voldoende. En het kwam precies zo uit, zoals hij gedacht had. Toen Generaal Klein duimpje voor de eerste keer op het podium verscheen, was de hele zaal opgetogen. Het applaus, dat de dwerg oogstte, was zo hard, dat Generaal Kleinduimpje met zijn vingers in zijn oren op het toneel stond te buigen.

Er was voor Charles een heel nieuw leven begonnen. Hij kreeg les in taal en rekenen, aardrijkskunde, geschiedenis en zelfs Frans. De kranten schreven grote artikelen over de leuke, schrandere dwerg en Charles ontving dagelijks brieven en geschenken uit de hele wereld.

Kleinduimpje was zijn weg naar beroemdheid begonnen. Behalve de lessen die hij kreeg, leerde hij tevens

Maar plotseling sprong het hondje van de koningin op en stoof op het kleine kereltje af.

kleine rollen in toneelstukjes en pantomimes en toen hij een jaar lang in het New-Yorkse theater van mijnheer Barnum was opgetreden, ging hij met zijn baas mee op reis, de oceaan over, naar Europa om zijn kunsten ook aan andere mensen te vertonen.

Charles, zijn vader en zijn moeder, gingen met mijnheer Barnum mee op een groot schip, dat hen naar Engeland bracht. Een muziekkorps stond op de pier van de haven opgesteld en een ongelofelijke menigte mensen was samengestroomd om de geliefde Generaal Kleinduimpje uitgeleide te doen. Iedereen zwaaide en zwaaide, totdat de stoomboot uit het gezicht verdwenen was.

Mijnheer Barnum was er niet zeker van, dat het Engelse volk even enthousiast over Kleinduimpje's optreden zou zijn als het Amerikaanse. Maar toen de theaterdirecteur in Londen was aangekomen, een groot huis voor Charles en zijn ouders had gehuurd en de verslaggevers van de kranten en nog meer mensen uitnodigde om kennis te maken met de dwerg, toen bleek al direct dat iedereen reuze-enthousiast was

Op een dag kwam zelfs een hoge functionaris van het hof bij Kleinduimpje op bezoek. Hij had een uitnodiging bij zich van koningin Victoria, de koningin die toentertijd over Engeland regeerde. Mijnheer Barnum was méér opgewonden over het hoge bezoek dan Charles zelf. Hij nam terstond de uitnodiging van de koningin aan en ging enkele dagen later met Generaal Kleinduimpje op stap.

Toen zij bij het paleis van de koningin aankwamen, moesten ze eerst een hoge, marmeren trap bestijgen, die toegang gaf tot een grote galerij. Daar zat de koningin met haar hele hofhouding al te wachten. De meeste hofdames droegen rijk geborduurde en met goud bestikte japonnen en hun hals en armen werden gesierd door glinsterende diamanten en glanzende ringen. Koningin Victoria zelf droeg een eenvoudige zwarte jurk en aan haar voeten lag haar kleine hond trouw te wachten.

De koningin glimlachte. Kleinduimpje boog heel diep en zei: „Goedenavond, dames en heren," juist zoals hij het altijd op het toneel deed. Daarna begon hij zijn liedjes te zingen en enkele grappen uit te halen, zoals mijnheer Barnum hem dat had geleerd. Na afloop van de voorstelling beduidde de hofceremoniemeester dat mijnheer Barnum en de kleine dwerg konden vertrekken.

Nu is het aan het koninklijk hof een heel oud gebruik, dat de bezoekers van de koningin of koning achteruit

Daar zat de koningin met haar hele hofhouding al te wachten.

het vertrek uitlopen, bij elke stap een diepe buiging makend naar de vorstelijke personen. Kleinduimpje wist dat en liep, al buigende, achteruit de zaal uit. Maar plotseling sprong het hondje van de koningin op en stoof op het kleine kereltje af.

Er ging een hartelijk gelach op, toen iedereen zag dat het hondje luid blaffend tegen Charles te keer ging. Wat moest de „generaal" doen om zijn waardigheid te bewaren? Ineens kreeg hij een goed idee. Hij nam zijn maarschalksstaf en hield die recht voor zich uit. De hond begon er stevig aan te knabbelen, maar vond het blijkbaar geen lekker boutje, want spoedig hield het dier op en rende terug naar de koningin.

Na deze aanval te hebben afgeslagen, haastte de „generaal" zich naar de deur, waar mijnheer Barnum en de hofceremoniemeester al op hem stonden te wachten. Gelukkig was het optreden aan het koninklijk hof, ondanks dit kleine voorval met de hond, goed verlopen.

De kranten stonden de volgende dag vol en Kleinduimpje was met één slag beroemder dan ooit. Er werden liedjes op hem gemaakt en alle banketbakkers in Engeland verkochten speculaaspoppen van Generaal Kleinduimpje en chocoladefiguurtjes van het aardige ventje. De dwerg ontving geschenken van honderden nieuwe bewonderaars.

Af en toe verscheen Charles met zijn baas in een groot amusementspark in Londen, een soort kermis, hetgeen hij veel leuker vond dan het optreden in een theater. Mijnheer Barnum had voor deze gelegenheden een nieuwe attractie uitgedacht: hij ging samen met Kleinduimpje in het rieten mandje van een grote luchtballon zitten, liet zich een meter of tien opstijgen en kon op deze manier de samengestroomde menigte toewuiven.

De luchtballon was voorzien van lange, sterke touwen, die door liefst veertig helpers werden vastgehouden om te verhinderen, dat het gevaarte verder de lucht in zou gaan en zou afdrijven naar zee.

Op een dag echter stond er een vrij sterke wind. Een halve orkaan kwam opzetten en voordat men het goed en wel in de gaten had, was de helft van de veertig helpers door deze storm tegen de grond geblazen. Bij hun val hadden ze de touwen, die aan de ballon bevestigd waren, uit hun handen laten schieten. Ook de ballon werd nu met kracht weggeblazen en de overige twintig helpers, die de touwen wél hadden kunnen vasthouden, werden meegesleurd.

Kleinduimpje vond het prachtig. Het liefst zou hij heel hoog opstijgen en in de wolken terechtkomen. Maar mijnheer Barnum zat in zak en as. Het duurde enkele minuten, voordat de menigte besefte, wat er precies aan de hand was. Toen begonnen een honderd mensen achter de ballon aan te rennen en ze speelden het klaar om de touwen, die over de grond sleepten, vast te pakken en de zwevende ballon tot stilstand te brengen en weer naar de vaste bodem te trekken. De kleine dwerg stapte even daarna uit en liep regelrecht in de armen van zijn moeder.

Op een dag zei mijnheer Barnum tegen de ouders van Charles: „Ik heb besloten om naar Frankrijk te gaan. U gaat zeker ook mee, hè?" Dat was een reuzeverrassing voor de familie Stratton. Mijnheer Barnum had voor deze reis weer iets nieuws bedacht. Hij liet een heel kleine koets vervaardigen, die getrokken moest worden door de kleinste Shetland-ponnies, die er te vinden waren. Deze kleine paardjes en het koetsje gingen ook mee naar Frankrijk.

In Parijs trok het optreden van Kleinduimpje zo veel belangstelling in de theaters, dat de laatkomers geen enkel plaatsje meer konden bemachtigen. De ene keer kwam de dwerg op het toneel in een grote taart, die van bruin papier was gemaakt; een andere keer werd hij het toneel opgereden in een groot poppenhuis. Zijn succes was enorm, vooral toen hij optrad in verschillende kleurige kostuums.

Toen mijnheer Barnum bemerkte, dat iedereen even enthousiast was, besloot hij om ook naar andere landen te gaan en Kleinduimpje voor het publiek te laten optreden. De kleine „generaal" maakte een prachtige reis door België, Schotland en Ierland en

Op 10 Februari 1863 traden Charles en Lavinia in New York in het huwelijk.

Op 10 Februari 1863 traden Charles en Lavinia in New York in het huwelijk. Lavinia, die door haar kennissen ook een dwergje werd genoemd, omdat ze nauwelijks enige centimeters groter was dan de kleine „generaal", droeg tijdens de bruiloft een prachtige witsatijnen japon met een kanten sluier en ze had een klein kroontje in het haar van flonkerende diamanten.

Vele bekende figuren uit die dagen waren naar de kerk gekomen om de plechtigheid bij te wonen en uit verschillende landen van de wereld werden hun mooie bruidsgeschenken toegezonden. Onder die geschenken bevond zich een geweldige taart, die groter was dan de bruid en bruidegom tezamen. Kleinduimpje en zijn vrouw hadden erg veel plezier in dit kostelijke cadeau.

zag in die drie jaar een heleboel van de wereld. Na deze mooie trip liet het gezelschap zich weer inschepen voor de terugreis naar Amerika. Toen hij weer in zijn geboorteland was aangekomen, waren de mensen er meer dan tevoren op uit om hem te zien optreden. Tien jaar later, toen Kleinduimpje een jongeman van ongeveer twintig jaar was, ging hij nog eens naar Europa en hij oogstte er ook deze keer weer groot succes. Meer dan eens werd hij aan vorstenhoven ontvangen en de kranten schreven aardige artikelen over hem.

Als jongeman was de dwerg iets groter dan hij als jongen van zes jaar was geweest. Maar het scheelde slechts een paar centimeter. Soms werkte hij voor mijnheer Barnum of reisde hij met een gezelschap door het land; soms bleef hij bij zijn vader en moeder thuis.

In 1862, toen Charles een jongen van vijfentwintig jaar was, ontmoette hij een meisje, dat niet veel groter was dan hij en met wie hij later in het huwelijk trad. Hij was naar New York gegaan om een nijlpaard te bewonderen in het circus van mijnheer Barnum. Het was het eerste nijlpaard, dat ooit naar Amerika werd gebracht. De „generaal" bekeek het dier aandachtig en praatte er over met zijn baas.

Op dat ogenblik was ook het meisje in de stal aanwezig, dat het logge dier van alle kanten bewonderde. Mijnheer Barnum stelde het meisje aan de dwerg voor: „Lavinia Warren". Zij was vroeger onderwijzeres geweest, maar had altijd gehoopt om ooit nog eens op reis te mogen gaan met een circus of een ander gezelschap.

„Wel, dan zou ik haar misschien gelukkig kunnen maken," meende Kleinduimpje. De dwerg vroeg aan mijnheer Barnum, of hij haar naar zijn huis wilde brengen; hijzelf zou haar dan met zijn auto komen ophalen. Dat deed hij en die avond ging hij met het meisje naar een mooi toneelstuk.

„Ik heb van mijnheer Barnum gehoord," zei hij tegen Lavinia, „dat hij u wil meenemen op een reis door Europa."

„Ja," antwoordde het meisje, „en ik weet zeker, dat ik het erg leuk zal vinden."

„Bent u niet bang, dat u zich erg eenzaam zult voelen?" vroeg Charles verder.

„O nee," weerde ze af. „Ik zal er genoeg vrienden hebben."

„Ik ben er ook tweemaal geweest," ging de dwerg verder. „Ik zou bijvoorbeeld óók met mijnheer Barnum mee kunnen gaan om u veel moois in Europa te laten zien."

„O, dat zou heerlijk zijn," deed Lavinia opgewonden. „Zoudt u dat werkelijk voor me willen doen?"

De dwerg glimlachte en vanaf dat ogenblik was de eeuwige vriendschap tussen hem en haar gesloten.

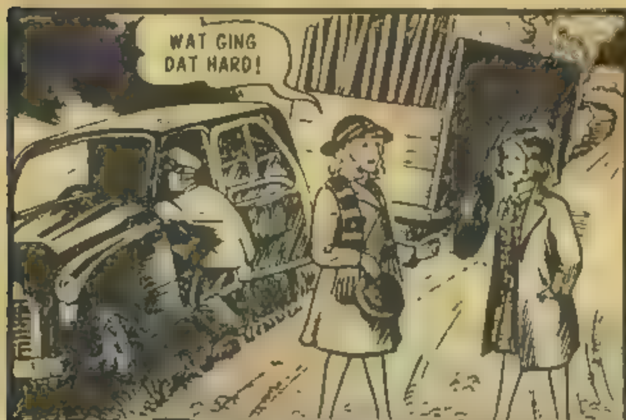
Jarenlang leefden Charles en Lavinia gelukkig in hun huisje in Amerika. Nu en dan verlieten ze dit om een grote reis door het buitenland te maken, want nog altijd waren er honderden, duizenden mensen die het dwergenechtpaar weleens in levende lijve wilden aanschouwen. In India, China en Arabië keken de inboorlingen met ontzag naar die leuke, kleine mensjes. Soms kwamen ze zó onder de indruk, dat ze er minutenlang stil van werden. Maar daarna brak een luid hoera los en klapten ze heftig in hun handen om de twee dwergen hun enthousiasme te tonen.

In Engeland werd Kleinduimpje nogmaals door koningin Victoria ontvangen aan het hof. De koningin onderhield zich een tijdje met de bruid van Charles en bij het afscheid bogen beide dwergen heel diep in de richting van de vorstin, terwijl ze achteruit naar de grote deur liepen. Maar ditmaal was er geen hondje, dat luid blaffend op de mensjes toekwam en dat de „generaal" met zijn stokje van zich af zou moeten houden.

Door al die reizen is het echte Kleinduimpje over de hele wereld beroemd geworden, maar ondanks die roem is hij een eenvoudige dwerg gebleven, die niets liever wenste dan gelukkig te zijn met zijn kleine vrouw.

Vikkie Vinnig

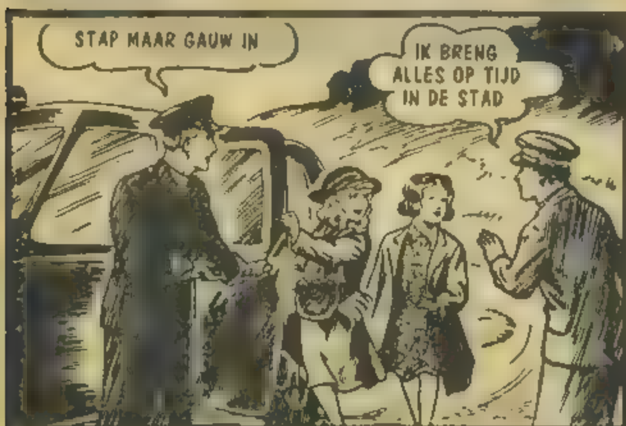
OP WEG NAAR DE SCHOUWBURG IN LINDEN, WAAR ZIJ MOET DANSEN, IS VIKKIE VINNIG UIT DE TREIN GESTAPT OM DE WEGGEWAAIDE HOED VAN MEVROUW MATINA TE ZOEKEN. ZIJ MIST DE TREIN, DOCH MAG MET EEN VRACHTAUTO MEERIJDEN. MAAR DE REMMEN VAN DE AUTO ZIJN STUK.

BIJ DE VOET VAN DE HEUVEL STUURT DE CHAUFFEUR VOORZICHTIG NAAR DE KANT VAN DE WEG. DE AUTO KOMT IN HET GRAS EINDELIJK TOT STAAN. „WAT GING DAT HARD!" ZEGT VIKKIE TEGEN HAAR NIEUWE VRIENDINNETJE SHEILA. „HET IS GELUKKIG GOED AFGELOPEN." DE HOED VAN MEVROUW MATINA HEEFT ZIJ NOG STEEDS IN HAAR HAND.

ACHTER DE VRACHTAUTO STOPT EVEN LATER EEN AUTO VAN DE POLITIE. DE CHAUFFEUR STAPT UIT EN VRAAGT WAT ER IS GEBEURD. „KAN IK JULLIE MISSCHIEN HELPEN?" VRAAGT HIJ. „ALSTUBLIEFT," ANTWOORDT VIKKIE. „SHEILA EN IK MOETEN NAAR DE SCHOUWBURG IN LINDEN, WE HEBBEN WEINIG TIJD MEER."

„STAP DAN MAAR GAUW IN," ZEGT DE AGENT, „MET DE AUTO ZIJN WIJ ER VLUG." SHEILA EN VIKKIE BEDANKEN EN GAAN VLUG ZITTEN. MAAR VIKKIE VRAAGT TOCH EERST, WAT ZAL ER GEBEUREN MET ALLES DAT OP DE VRACHTAUTO STAAT. DAT MOET OOK OP TIJD IN DE SCHOUWBURG ZIJN. „DAT KOMT WEL IN ORDE," ZEGT DE MAN.

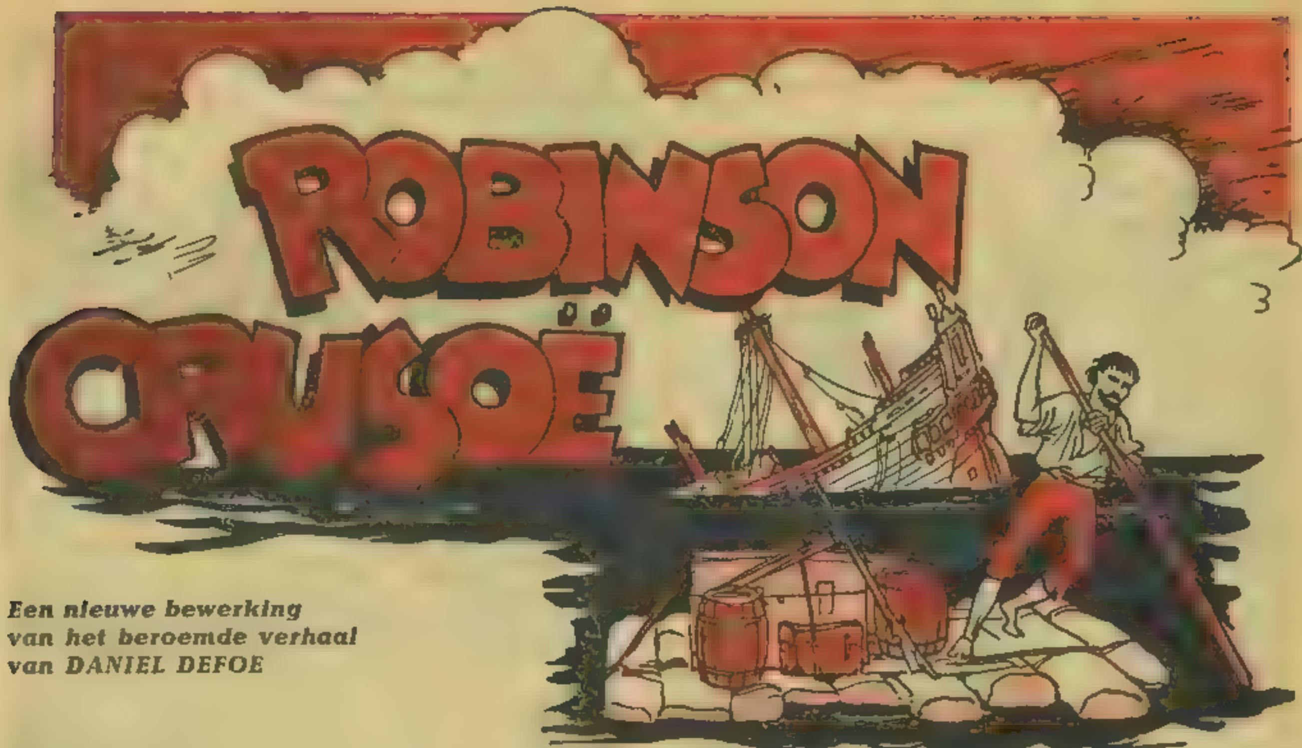
IN DE AUTO VAN DE POLITIE ZIT EEN DAME, DIE OOK BIJ DE POLITIE IS. ZIJ ZIET DADELIJK DAT DE SPELD OP DE HOED VAN MEVROUW MATINA ZEER KOSTBAAR IS. ZIJ BEGRIJPT NIET WAT VIKKIE MET DIE HOED MOET DOEN. „WAAR HEB JE DIE HOED VANDAAN?" VRAAGT ZIJ. „KOM MAAR MEE NAAR HET BUREAU."

DE ARME VIKKIE PROBEERT ALLES UIT TE LEGGEN OVER DE HOED DIE UIT DE TREIN GEWAAID IS. MAAR DE DAME VAN DE POLITIE ZEGT WEER DAT ZIJ TOCH MEE MOET GAAN NAAR HET BUREAU VAN POLITIE. VIKKIE VINDT HET VERSCHRIKKELIJK. NU KAN ZIJ NIET MEER OP TIJD IN DE SCHOUWBURG ZIJN.

ALLEN GAAN ZIJ NAAR BINNEN. SHEILA ZIET TEGEN DE MUUR EEN AANPLAKBILJET MET EEN FOTO VAN VIKKIE. MEVROUW MATINA HEEFT DAT LATEN OPHANGEN. ALLE MENSEN KUNNEN DAN HELPEN ZOEKEN NAAR VIKKIE. „KIJK DAAR EENS!" ZEGT SHEILA. „DAT MEISJE LIJKT OP JOU!" VIKKIE KIJKT VERBAASD NAAR HAAR PORTRET.

Een nieuwe bewerking van het beroemde verhaal van DANIEL DEFOE

Ik ben geboren in het jaar 1632 in de stad York in Engeland. Mijn vader heette eigenlijk Kreutznaer, maar men had onze naam verbasterd tot Crusoë. Hij vestigde zich aanvankelijk in Hull en deed daar goede zaken in de handel. Toen hij ging rentenieren, verhuisde hij echter naar York, waar mijn moeder vandaan kwam.

Ik had twee oudere broers. Een van hen was luitenant-kolonel geweest bij een Engels infanterieregiment in Vlaanderen. Hij sneuvelde in de slag bij Duinkerken tegen de Spanjaarden. Ik ben er nooit achter kunnen komen, wat er van mijn tweede broer geworden is, evenmin trouwens als mijn ouders ooit geweten hebben, wat er van mij terecht is gekomen.

Mijn vader had mij een behoorlijke opvoeding gegeven en wilde mij advocaat laten worden, maar al vroeg lokte mij het avontuur. Ik wilde koste wat het kost naar zee. Mijn vader, die een ernstig en verstandig man was, waarschuwde mij nadrukkelijk en hield mij duidelijk voor ogen, wat mij op zee te wachten stond. Ik moest maar een voorbeeld nemen aan mijn oudste broer, zei hij. Ook hem had hij nadrukkelijk gewaarschuwd geen dienst te nemen in het leger. Maar hij had niet willen luisteren en in Vlaanderen had hij zijn lichtzinnigheid met de dood moeten bekopen.

Zijn woorden maakten indruk op mij en ik nam mij dan ook vast voor de avontuurlijke plannen uit mijn hoofd te zetten. Maar mijn goede voornemens waren niet van lange duur. Na een tijdje begon ik mijn ouders weer aan hun hoofd te zeuren, maar hoezeer ik ook bad en smeekte om te mogen vertrekken, zij gaven hun toestemming niet en hielden voet bij stuk.

Zo duurde het nog bijna een jaar voordat ik mij in het avontuur stortte. Ik was een keer in de havenstad Hull, waar ik wel meer kwam. Op dat moment had ik helemaal niet het plan er tussenuit te trekken. Maar toevallig ontmoette ik er een vriend, die op het punt stond met het schip van zijn vader naar Londen te vertrekken. Hij vroeg mij of ik geen zin had mee te gaan. De reis zou mij niets kosten. Ik hoef niet te zeggen, dat ik daar wel oren naar had. Het kwam zelfs niet bij mij op de toestemming te vragen van mijn ouders en ik stuurde hun niet eens een brief. Zonder meer nam ik het aanbod van mijn vriend aan en op de eerste September 1651 scheepte ik mij in met bestemming Londen.

Het schip was nog niet goed en wel buiten de monding van de Humber, toen er een stevige bries kwam opzetten. Ik voelde me al gauw verschrikkelijk zeeziek en ik was doodsbang, vooral toen de golven steeds hoger werden en het schip in al zijn voegen begon te kraken. Elk ogenblik vreesde ik dat een golf ons zou verzwelgen en elke keer als het schip naar beneden schoot in een diep golfdal, dacht ik dat wij nooit boven zouden komen. Al gauw begon ik dan ook spijt te krijgen van mijn avontuur en in mijn angst maakte ik het vaste voornemen nooit meer een voet op een schip te zetten als ik deze storm zou mogen overleven.

Maar al mijn goede voornemens verdwenen weer als sneeuw voor de zon, toen de volgende dag de storm ging liggen. Ik voelde mij aanvankelijk nog wel een beetje zeeziek, maar ook dat werd spoedig beter. Ik genoot van het schouwspel van de zee, die de dag tevoren nog zo wild en angstaanjagend was geweest en die daar nu zo kalm en vredig lag te blinken onder een stralende zon.

Het laatste restje van mijn goede voornemens verdween, toen mijn vriend, die mij meegelokt had, naar me toe kwam. „Zo, Bob," zei hij terwijl hij mij een klap op de schouder gaf, „hoe gaat het nu met je? Ik geloof, dat je gisteren de schrik een beetje te pakken had. Daar was toch helemaal geen reden voor met zo'n licht briesje." Ik stoof op: „Wat, noem je dat een licht briesje? Het was een afschuwelijke storm." „Je bent gek," zei hij. „Je zult wel anders piepen als je eens een echte storm meemaakt. Dit had werkelijk niets te betekenen. Geef mij maar een goed schip en de ruimte en ik draai mijn hand niet om voor zo'n zomerwindje. Maar jij bent maar een mooi-weer-zeiler, Bob. Kom mee, dan gaan wij een glas punch drinken."

Wij dronken een stevig glas en ik dacht zelfs niet meer aan mijn plannen van de vorige dag.

Maar mijn geweten zou nog op een

andere wijze op de proef gesteld worden. Op de zesde dag van onze zeereis kwamen wij in de Straat van Yarmouth. Wij schoten niet hard op en door tegenwind zagen wij ons tenslotte genoodzaakt hier voor anker te gaan. De wind waaide uit het zuidwesten en wilde maar niet uit die hoek vandaan. Een groot aantal schepen, die uit New Castle kwamen,voeren evenals wij uit de zeestraat binnen en gingen bij ons in de buurt voor anker liggen, om zo gauw als de wind zou draaien de rivier op te kunnen varen.

Er stond een zeer harde wind en daarom was het ook bij hoog tij onmogelijk de haven binnen te komen. Maar in de zeestraat lagen wij net zo goed beschut als in een haven en het schip lag stevig verankerd. Niemand maakte zich dan ook zorgen en er was trouwens ook niet het minste gevaar

Maar op de achtste dag wakkerde de wind aan en tegen de middag stond er een zeer zware storm. Hoge zeeën sloegen over het schip en een paar maal dachten wij, dat het anker het niet zou houden. Zelfs de matrozen staken hun angst en bezorgdheid niet onder stoelen of banken en de kapitein kwam er rond voor uit, dat onze situatie zeer hachelijk was. Ik lag als versuft in mijn hut, die op het tussendek was. Maar op een gegeven moment werd ik zo verschrikkelijk bang, dat ik naar buiten rende. Een verschrikkelijke orkaan raasde over het schip. Huizenhoge golven verhieven zich in het rond en overspoelden telkens weer het dek. Overal in het rond zag ik een ontzettende ravage. Twee diepgeladen schepen, die vlak bij ons voor anker lagen hadden hun masten moeten kappen. En onze mannen riepen, dat een schip, dat ongeveer een mijl afstand van ons voor anker had gelegen, gezonken was. Twee andere schepen, die losgeslagen waren van hun ankers, werden door de storm naar open zee gedreven. Zij hadden zelfs geen mast meer overeind staan en gingen een zekere ondergang tegemoet. Het best hielden zich nog de kleine schepen, waar de zee minder vat op had.

Tegen de avond bereikte de storm zijn hoogtepunt en onze toestand werd zo gevaarlijk, dat de stuurman en de bootsman er bij de kapitein op aandrongen de fokkemast te kappen. Deze voelde er aanvankelijk niets voor, maar tenslotte werd het ook hem duidelijk, dat dit onze enige redding kon zijn. Maar het hielp niet veel, want toen de fokkemast gekapt was, zwaaide het schip verschrikkelijk en stond ook de grote mast zo los, dat we gedwongen waren ook deze te kappen en schoon schip te maken.

Men kan zich wel voorstellen, hoe ik, een groentje op zee, mij bij dit alles voelde. Maar het ergste moest nog komen. Te middernacht schreeuwde een van de mannen, die beneden in het ruim op onderzoek was uitgegaan, dat het schip lek geslagen was. Wij maakten vier voet water en iedereen werd naar de pompen gecommandeerd. Toen ik dat hoorde, viel ik bijna flauw van schrik, maar de matrozen pakten mij beet en vertelden mij, dat ik net zo goed moest pompen als de anderen. Daarop kwam ik weer bij mijn positieven en ik ging onmiddellijk aan het werk.

Op een gegeven moment zag de kapitein een paar kolenschepen, die van hun ankers waren losgeslagen en in onze richting voeren. Hij gaf onmiddellijk bevel bij wijze van noodsignaal een kanon af te voeren. Ik, die beneden in het ruim aan de pompen stond, wist van dat alles niets. Maar plotseling hoorde ik een verschrikkelijke knal. Ik dacht niet anders dan dat het schip in tweeën gebroken was en door doodsangst overvallen viel ik in zwijm. Maar niemand lette op mij, want ieder dacht alleen aan zijn eigen hachje. Een ander nam mijn plaats in aan de pomp. Hij duwde mij met zijn voet opzij en liet mij voor dood liggen. Maar na een tijdje kwam ik weer bij en deed ik weer mijn werk. Maar hoe wij ook zwoegden, het water in het ruim bleef stijgen en het was tenslotte iedereen duidelijk, dat het schip zou zinken. Zelfs als de storm zou luwen, zouden wij in deze toestand onmogelijk een haven kunnen bereiken. Daarom bleef de kapitein de kanonnen afschieten om hulp te roepen. Een klein schip, dat vlak bij ons voor anker lag, zette tenslotte een sloep uit. Met de grootste moeite slaagde de bemanning van de boot erin bij ons langszij te komen en wij allen, met de kapitein als laatste, verlieten ons schip en gingen aan boord van de sloep. Maar daar de zee zo ontzettend ruw was, bestond er geen kans om aan boord te komen van het andere schip. Daarom roeiden wij als bezetenen om de kust te bereiken. Ik werd door ontzetting aangegrepen, toen ik ons schip in de golven zag verdwijnen. Maar gelukkig naderden wij nu snel de kust. Wij hoopten bij de vuurtoren van Winterton aan land te kunnen komen, maar de storm dreef ons nog verder naar het noorden en eerst bij Cromer slaagden wij erin met veel moeite de kust te bereiken en aan land te gaan. Vandaar gingen wij te voet naar Yarmouth. Wij werden er vriendelijk ontvangen door de autoriteiten van de stad, die ons een goed onderdak verschaften, terwijl wij van kooplieden en reders voldoende geld kregen om door te reizen naar Londen of terug te keren naar Hull.

Voor dat laatste voelde ik niets, omdat ik vreesde door buren en vrienden te worden uitgelachen en omdat ik mijn ouders niet goed onder ogen durfde komen. Ik wist zelf niet goed wat ik moest doen, maar tenslotte besloot ik toch naar Londen te gaan. Daar ontmoette ik op een goede dag de kapitein van een schip, dat op Afrika voer. Hij had goede zaken gedaan op de kust van Guinea en hij stond op het punt weer daarheen te vertrekken. Ik kon het goed met hem vinden en toen hij hoorde, dat ik wel wat meer van de wereld wilde zien, bood hij mij aan gratis met hem mee te reizen.

Natuurlijk nam ik, gezien mijn omstandigheden, dit aanbod aan. Tijdens de reis bracht de kapitein mij een behoorlijke kennis bij van de navigatie. Hij leerde mij hoe ik de koers moest bepalen en hoe ik een waarneming moest verrichten en dat alles kwam mij later goed van pas.

Bovendien deed ik op deze reis goede zaken. Kennissen in Londen hadden mij veertig pond geleend en hiervoor kocht in Guinea door bemiddeling van de kapitein 5 pond en 9 ons stofgoud. In Londen bracht mij dit ruim 300 pond op.

Kort na onze terugkeer in Engeland stierf mijn vriend, de kapitein, en zijn schip kwam onder commando van de man, die op de vorige reis als stuurman onder hem had gevaren. Omdat de eerste reis mij geen windeieren had gelegd, besloot ik ook met hem nog een keer naar Guinea te gaan. Van het geld, dat ik op de eerste reis verdiend had, nam ik 100 pond mee. De rest liet ik achter bij de weduwe van mijn vriend, de kapitein.

Maar op deze tweede reis zat het mij wel heel erg tegen en het werd een echte ongeluksreis. In de buurt van de Canarische eilanden werd ons schip verrast door een Turks kaperschip uit Sallee. Met alle zeilen op die het kon voeren maakte het jacht op ons. Wij zetten ook zoveel zeil bij als onze masten maar enigzins konden dragen Maar desondanks liep het piratenschip langzaam maar zeker op ons in. Daarom maakten wij ons gereed voor het gevecht. Ons schip voerde twaalf kanonnen en de Turk achttien. Tegen drie uur in de middag haalde hij ons in. Hij draaide bij aan stuurboord, maar onmiddellijk gaven wij hem de volle laag uit al onze kanonnen, die wij aan die kant in stelling hadden gebracht. Daarop droop hij af, nadat hij ons salvo had beantwoord met het geweervuur van de bijna tweehonderd man, die hij aan boord had. Maar onze mannen hielden zich goed gedekt en niemand werd geraakt. De zeerovers maakten zich daarop gereed voor een nieuwe aanval. Zij slaagden erin ons aan bakboord te enteren en zestig man sprongen bij ons aan dek. Onmiddellijk begonnen zij de dekken stuk te hakken

en de tuigage te vernielen. Wij gingen hen met geweren, pieken en kruitkisten te lijf en slaagden er tot twee keer in ons dek te zuiveren. Maar tenslotte zagen wij ons, nadat een aantal van onze mannen was gedood en gewond, gedwongen ons over te geven. Gevankelijk werden wij allen naar Sallee gevoerd, een haven, die in handen was van de Moren.

De behandeling, die ik daar ondervond was gelukkig niet zo slecht als ik aanvankelijk had gevreesd. Ook werd ik niet, zoals de anderen, het land in gevoerd, naar het hof van de keizer. De kapitein van het kaperschip hield mij bij zich als zijn persoonlijke buit. Ik was jong en rap en daarom kon hij mij best gebruiken voor allerlei karweitjes.

Het was wel een hele verandering in mijn leven. Van koopman was ik nu plotseling slaaf geworden, het meest armzalige wat een mens in zijn leven kan overkomen.

Ik hoopte intussen, dat mijn nieuwe patroon, of liever gezegd mijn meester, mij mee zou nemen op zijn kaperschip, als hij weer naar zee zou vertrekken. Want misschien zou ik dan nog eens door een Portugees of Spaans oorlogsschip worden bevrijd. Maar deze hoop werd spoedig de bodem ingeslagen. Want toen de kaperkapitein weer naar zee vertrok, liet hij mij achter om zijn tuintje te verzorgen en het gewone zware huiswerk der slaven te doen. En toen hij weer thuiskwam van zijn strooptocht, moest ik in de kajuit blijven om op het schip te passen.

Ik dacht intussen aan niets anders dan aan vluchten, maar ik kon geen plan bedenken, dat ook maar de geringste kans van slagen had. Ook had ik niemand, met wie ik overleg kon plegen of die bereid zou zijn met mij een vluchtpoging te wagen. Twee jaar duurde het voor ik eindelijk een kans kreeg. Mijn meester lag toen langer in de haven dan gewoonlijk, naar ik vernam, omdat hij niet genoeg geld had om zijn schip uit te rusten voor een nieuwe reis. In die tijd was hij gewoon een paar maal per week de sloep te nemen om te gaan vissen. Een jonge Moor, Maresco genaamd, en ik moesten dan altijd mee om de boot te roeien. De kapitein was erg tevreden over ons, vooral omdat ik een goede visser bleek te zijn. Daarom gebeurde het ook weleens, dat hij mij, als hij zelf geen zin had om te gaan vissen, samen met een familielid van hem, een Moor, en Maresco uitstuurde om een maaltje vis voor hem te vangen.

Toen wij een keer op een heldere, rustige morgen uit vissen waren gegaan, kwam er plotseling een zware mist opzetten. Hij was zo dicht, dat wij, ofschoon wij nog geen halve mijl uit de kust waren, geen land meer konden zien. Wij wisten niet meer in welke richting wij moesten roeien en de hele dag en de volgende nacht voeren wij doelloos rond. Toen de morgen weer aanbrak, merkten wij, dat wij verder de zee opgeroeid waren in plaats van naar de kust te varen, en dat wij minstens twee mijl van de haven verwijderd waren. Met veel moeite kwamen wij tenslotte weer behouden thuis. Want de wind was intussen sterk komen opzetten en wij hadden een verschrikkelijke honger.

Naar aanleiding van dit voorval besloot de kaperkapitein in het vervolg niet meer uit vissen te gaan zonder kompas en zonder proviand en dat kwam mij later goed van pas. Ook gaf hij aan zijn scheepstimmerman opdracht een kajuit op de sloep te bouwen, waarin wij met een paar man konden verblijven. Er werd een tafel in geplaatst om aan te eten en verder een paar kastjes om flessen likeur, wat brood, rijst en koffie in op te bergen.

Met deze boot gingen wij vaak uit vissen en daar ik van allen verreweg de beste visser was, voer de meester nooit uit zonder mij. Op zekere dag nu besloot hij een paar aanzienlijke Moren uit de stad mee te nemen. Daarom had hij de avond tevoren meer proviand aan boord laten brengen dan gewoonlijk. Mij had hij opdracht gegeven de drie geweren die aan boord van het grote schip waren te halen en in orde te maken voor de eendenjacht

De volgende morgen wachtte ik hem op met de boot, die vlag en wimpels in top voerde en die keurig schoongemaakt was. Na een tijdje kwam mijn meester alleen aan boord. Hij vertelde mij, dat zijn gasten plotseling op reis moesten en daarom niet meekonden. Daarom gaf hij mij opdracht met de Moor en een jongen, die Xury heette, uit te varen om wat vis te vangen voor het avondmaal. Er zouden een paar vrienden bij hem komen eten en daarom moest ik zo gauw ik voldoende vis gevangen had meteen naar huis komen.

Toen zag ik mijn kans schoon. Ik had nu een klein, maar goed uitgerust scheepje onder mijn commando en bovendien had ik voldoende proviand en zelfs een paar geweren aan boord.

Met een handig praatje wist ik de Moor er toe te bewegen nog wat scheepsbeschuit en een paar kruiken water te gaan halen. Zelf maakte ik van de tijd dat hij weg was gebruik om nog een bijl, een hamer, een pak twijndraad en een klomp bijenwas van meer dan vijftig pond aan boord te halen. Vooral van de was waar ik kaarsen van maakte, heb ik later veel plezier gehad. Van het grote schip haalde ik verder nog een kist met flessen likeur en toen de Moor even later terugkwam, wist ik hem er nog toe te bewegen, wat kruit en kogels van het grote schip te halen. Ik vertelde hem, dat wij de geweren van de meester aan boord hadden. Als hij voor kruit en kogels zorgde, konden wij misschien een paar zeekoeten schieten voor ons zelf. Dat was niet aan dovemansoren gezegd en even later kwam hij terug met leren zakken. De ene bevatte minstens anderhalf pond kruit en in de andere zaten vijf à zes pond hagel en nog wat kogels.

Zo voorzien van al het nodige voeren wij uit ter visvangst. De wachter aan de uitgang van de haven, die ons goed kende, nam geen notitie van ons. Toen wij goed en wel een mijl buiten de haven waren, streken wij het zeil en begonnen wij te vissen. De wind was noordnoordoost en dat paste niet zo best in mijn plannen. Want als hij uit zuiderlijker richting gewaaid had, zou ik zeker wel de Spaanse kust hebben kunnen bereiken. Toch was ik vast van plan deze kans te wagen en te vluchten, waarheen dan ook. Alles was beter dan deze slavernij.

Wij visten een hele tijd, maar vingen niets. Want als ik een vis aan de haak had, zorgde ik er wel voor niet op te halen. Ik vertelde daarop de Moor, dat het zo niet kon doorgaan.

„Op zo'n manier krijgt onze meester zijn vismaaltje nooit," zei ik. „Wij moeten het verderop maar eens proberen." De Moor koesterde geen achterdocht en ging accoord met mijn plan. Hij zette het zeil op en wij voeren ongeveer een mijl verder de zee in. Daar aangekomen, deed ik alsof ik weer aanstalten maakte om te gaan vissen. Ik gaf het roer aan de jongen en ging naar voren, waar de Moor zich bevond. Toen hij zich op een gegeven moment bukte om iets op te rapen, greep ik hem onverhoeds beet en slingerde hem overboord de zee in. Hij kwam onmiddellijk boven, want hij kon zwemmen als een rat. „Neem mij weer aan boord," riep hij, „en ik ben bereid met je mee te gaan, waarheen je maar wilt." Maar ik vertrouwde hem niet. Hij zwom snel achter de boot aan en zou ons spoedig hebben ingehaald, vooral omdat er geen wind was. Ik pakte daarop in de kajuit een van de geweren en richtte dit op hem.

„Ik zal je geen letsel toebrengen," riep ik, „maar probeer niet aan boord te komen. Je kunt goed genoeg zwemmen om veilig de kust te bereiken. De zee is rustig. Maak maar dat je aan land komt. Als je dichter bij de boot durft te komen, schiet ik je een kogel door je domme kop."

Hij koos daarop eieren voor zijn geld, keerde om en zwom naar de kust.

Toen hij uit het gezicht verdwenen was, wendde ik mij tot de jongen. „Xury," zei ik, „als je mij trouw bent, zal ik een groot man van je maken. Maar als je niet bij Mohammed en zijn vaders baard zweert, dat je alles zult doen, wat ik je zeg, moet ik ook jou overboord gooien." Hij zwoer daarop,

Daarom roeiden wij als bezetenen om de kust te bereiken.

dat hij mij altijd trouw zou blijven en dat hij met mij mee zou gaan, waarheen ik maar wilde.

Zolang de Moor ons nog kon zien, was ik in noordelijke richting gevaren om hem in de mening te brengen, dat ik wilde proberen de Straat van Gibraltar te bereiken. Maar zodra de avondschemer gevallen was, wijzigde ik mijn koers en voer ik recht naar het zuiden, iets bijdraaiend naar oost, zodat ik steeds de kust bleef volgen. Daar de zee effen en kalm was en er een stevige bries stond, zette ik zoveel mogelijk zeil op. Toen wij dan ook de volgende dag tegen drie uur in de namiddag voor het eerst land in zicht kregen, bevonden wij ons reeds honderdvijftig mijl ten zuiden van Sallee. Het gebied van de keizer van Marokko hadden wij reeds achter ons gelaten en op de kusten, waar wij nu kwamen, zagen wij geen mens.

Toch was mijn vrees voor de Moren en mijn angst om weer in hun handen te vallen, zo groot, dat ik nergens voor anker of aan land durfde te gaan. De wind bleef goed en wij zeilden zo vijf dagen verder. Toen draaide de wind naar het zuiden en als een van de kaperschepen jacht op ons had gemaakt, zou het 't nu wel opgeven. Daarom besloot ik aan land te gaan. Ik liet het anker vallen in de monding van een klein riviertje. Welk riviertje het was, wist ik niet en evenmin, in welk land wij ons bevonden of op welke breedtegraad. Ik zag nergens mensen en was er ook helemaal niet verlangend naar iemand te ontmoeten. Het enige wat ik zocht, was vers water.

Wij besloten zo gauw als het donker was naar de oever te zwemmen om de streek te verkennen. Maar toen de avond begon te vallen, hoorden wij aan alle kanten een verschrikkelijk gehuil en gebrul van wilde dieren. De arme jongen bestierf het bijna van angst en smeekte mij niet aan land te gaan, zolang het donker was.

„Goed, Xury," zei ik, „ik zal het niet doen. Maar overdag komen wij misschien mensen tegen en die kunnen even gevaarlijk voor ons zijn als de leeuwen."

„Dan wij met geweer schieten en wegjagen," zei Xury lachend. Ik was blij dat de jongen weer een beetje over zijn schrik heen was en ik gaf hem een glaasje likeur uit een van de flessen van onze meester om hem een beetje op te vrolijken.

De raad van Xury was tenslotte nog zo kwaad niet en ik besloot dan ook met aan land gaan te wachten tot de volgende dag. Wij lieten het anker vallen en bleven gedurende de nacht in de monding van de rivier liggen. Maar wij deden geen oog dicht. Want na een tijdje zagen wij een groot aantal wilde dieren van allerlei soort naar de oever komen. Zij renden het water in en wentelden er zich in om zich te verfrissen. Daarbij huilden en brulden zij zo afschuwelijk, dat ons de koude rillingen over het lijf liepen. Maar onze schrik werd nog groter, toen wij een van die geweldige dieren in de richting van onze boot hoorden zwemmen. Wij konden het niet zien, maar aan zijn geblaas konden wij horen, dat het een reusachtig en gevaarlijk dier moest

zijn. Xury meende, dat het een leeuw was en het is niet onmogelijk, dat hij gelijk had. Hij was verschrikkelijk bang en smeekte mij het anker te lichten en weg te varen. Maar daar voelde ik niets voor.

„We kunnen wel onze kabel vieren en een beetje verder in zee gaan liggen," zei ik. „Daar kunnen ze niet bij ons komen." Nauwelijks had ik dat gezegd, of ik zag het dier plotseling op een afstand van een paar meter van onze boot verschijnen.

Ik rende naar de kajuit, greep een geweer en vuurde. Of ik het dier geraakt heb, weet ik niet, maar het maakte onmiddellijk rechtsomkeert en zwom naar de kust.

Toen het schot weerklonk ging er aan de oever en ook verder het binnenland in een afschuwelijk gehuil en geschreeuw op van wilde dieren. Daardoor werd het mij duidelijk, dat het inderdaad te gevaarlijk zou zijn om gedurende de nacht aan land te gaan. Maar het was nog de vraag hoe het overdag zou zijn. Want het bleef lood om oud ijzer of wij nu in de klauwen van tijgers en leeuwen, of in handen van menseneters zouden vallen. Voor beiden waren wij even bang.

Toch moesten wij in elk geval wel ergens aan land gaan om vers water te halen, want wij hadden geen druppel meer aan boord. Het was enkel de vraag wanneer en waar. Xury wilde wel met een van de kruiken naar de kust zwemmen. Hij zou dan op onderzoek uitgaan om te zien of er ergens water te vinden was en het mij dan brengen. Ik vroeg hem, waarom hij mij niet liet gaan en zijn antwoord getuigde van zoveel aanhankelijkheid, dat ik sindsdien erg veel van hem ben gaan houden.

„Als wilde mannen komen, zij mij opeten," zei hij, „u wegvaren met boot." „Nou, Xury," zei ik, „wij zullen samen gaan en als dan de wilde mannen komen, zullen wij ze doodschieten. Zij zullen ons geen van beiden opeten."

Wij brachten de boot zo dicht mogelijk aan de oever en waadden vervolgens aan land. Wij namen niets mee dan onze wapens en twee kruiken. Ik wilde de boot niet uit het gezicht verliezen omdat ik niet de kans wilde lopen, dat een groep wilden met kano's de rivier zou komen afzakken en de boot zou meenemen. Daarom bleef ik in de buurt van de rivier, maar Xury ging verder landinwaarts. Na een tijdje zag ik hem terugrennen in mijn richting. Ik dacht, dat hij door wilden achtervolgd werd of dat hij bang was voor een wild dier. Daarom snelde ik hem te hulp. Maar toen ik dichterbij kwam zag ik, dat hij iets over de schouder droeg. Het was een wild dier, dat hij geschoten had. Het leek op een haas, maar het was anders van kleur en het had langere poten. Wij waren er erg blij mee en het vlees smaakte uitstekend. Xury had bovendien goed drinkwater gevonden en wilden had hij nergens gezien.

Later ontdekten wij echter, dat wij ons om water niet zo bezorgd hoefden te maken. Bij laag tij was het water van het riviertje een beetje verder stroomopwaarts best drinkbaar. Wij vulden dus onze kruiken en richtten een feestmaal aan van de haas, die Xury geschoten had. Daarna maakten wij ons gereed om te vertrekken, daar wij in dat deel van het land geen spoor van enig menselijk wezen hadden gezien.

Daar ik op een vorige reis reeds op deze kusten was geweest, wist ik dat de Canarische eilanden en de Kaap-Verdische eilanden niet zo ver van de kust verwijderd waren. Maar daar ik geen instrumenten aan boord had om onze positie nauwkeurig te bepalen, wist ik niet welke koers ik moest varen om ze te bereiken. Daarom besloot ik maar langs de kust te blijven varen. Ik hoopte zo een punt te bereiken, waar de Engelsen gewoonlijk handel dreven en daar dan een schip aan te treffen, dat ons aan boord zou nemen.

Volgens mijn berekening lag het land, waar wij ons nu bevonden tussen het gebied van de keizer van Marokko en het land van de negers. Het was een dor en onbewoond gebied, waar alleen wilde dieren leefden. De negers hadden dit land verlaten en waren zuidwaarts getrokken uit vrees voor de Moren en de Moren van hun kant vonden het te dor en te onvruchtbaar om het in bezit te nemen. Wel gingen zij er vaak heen om te jagen op lui-

Wij namen niets mee dan onze wapens en twee kruiken.

paarden, leeuwen en tijgers. Met hele legers van wel twee- of drieduizend man trokken zij er dan naar toe.

Een paar keer meende ik de Piek van Teneriffe te zien, de hoogste top van het Teneriffe-gebergte op de Canarische eilanden. Ik had veel zin ernaar toe te koersen in de hoop de eilanden te bereiken. Maar nadat ik het een paar maal tevergeefs geprobeerd had, daar de zee te hoog ging voor mijn kleine scheepje en ik bovendien geplaagd werd door tegenwind, besloot ik mijn oude koers maar weer aan te houden.

Op een goede dag gingen wij vroeg in de morgen voor anker onder een kleine, tamelijk hoge landtong. Daar de vloed opkwam, waren wij van plan met het tij verder landinwaarts te varen om daar drinkwater te halen. Op een gegeven ogenblik riep Xury mij. Hij wees naar de kust en daar zag ik tegen de helling van een heuvel een geweldige leeuw liggen.

„Xury," zei ik om hem te plagen, „jij moet aan land gaan om de leeuw dood te schieten."

Hij keek mij verschrikt aan en zei: „Ik doden? Leeuw mij opeten met één mond." Hij bedoelde: met één hap. Ik zei echter niets meer, doch vroeg hem slechts zich stil te houden. Ik pakte daarop ons grootste geweer, dat het kaliber had van een musket. Ik laadde het met een flinke hoeveelheid kruit en twee kogels en Xury laadde de beide andere geweren.

Ik mikte op de kop van de leeuw, maar ik miste en trof hem in een van zijn voorpoten. Hij sprong brullend op, maar zakte onmiddellijk weer in elkaar, daar zijn gewonde poot hem niet kon dragen. Ik pakte daarop het tweede geweer en deze keer trof ik beter doel. Ik raakte hem midden in zijn kop en stuiptrekkend bleef het geweldige dier liggen. Toen vatte Xury moed en vroeg of hij aan land mocht gaan. „Nou goed," zei ik, „ga maar." Hij sprong overboord en met één hand het geweer boven zijn hoofd houdend zwom hij naar de kust. Vlak bij de leeuw gekomen gaf hij hem het genadeschot.

Dit was sport voor ons, maar het bracht ons geen voedsel. Ik vond het dan ook eigenlijk jammer drie ladingen kruit en kogels verschoten te hebben op een dier, dat voor ons van geen nut was. Maar Xury zei, dat hij wel wat van de leeuw wilde hebben. Hij kwam weer aan boord en vroeg mij hem een bijl te geven. Ik vroeg hem, waarvoor hij die nodig had en hij antwoordde: „Ik leeuw kop afslaan." Maar dat lukte hem niet en daarom hakte hij het dier maar een poot af. Ik bedacht echter dat de huid van de leeuw voor ons misschien nog enige waarde zou kunnen hebben en daarom besloot ik om hem zo mogelijk te villen. Wij gingen dus aan het werk, maar het ging Xury heel wat beter af dan mij, want ik wist eigenlijk niet goed hoe ik het doen moest. Het kostte ons dan ook een hele dag voor wij het dier gevild hadden. Wij spreidden de huid op het dak van onze kajuit en in een een dag of twee had de zon ze gedroogd. Ik gebruikte ze later om op te liggen.

Na dit oponthoud voeren wij een dag of tien steeds naar het zuiden. Wij waren zeer zuinig met ons proviand, dat onrustbarend begon te slinken en wij gingen niet vaker aan land dan strikt nodig was om vers drinkwater te halen. Mijn plan was te trachten de Gambia-rivier of de Senegal te bereiken, dat wil zeggen, het gebied bij Kaap Verde, waar ik een Europees schip hoopte te ontmoeten. Wanneer dat niet zou lukken, zou er niets anders op zitten, dan te trachten de Kaap Verdische eilanden te bereiken. Ik wist, dat alle schepen, die van Europa naar Guinea of naar Brazilië of Oost-Indië voeren deze kaap of de eilanden aandeden.

Na nog een dag of tien doorgevaren te zijn, merkte ik dat wij nu langs bewoond gebied voeren. Op enkele punten zag ik, terwijl wij voorbijvoeren, mensen op het strand naar ons staan kijken. Wij zagen dat zij helemaal zwart waren en spiernaakt.

Op een goede dag koerste ik dichter naar de kust om met de mensen te kunnen praten. Ik zag, dat zij geen wapens bij zich droegen. Slechts een droeg een lange lans in zijn hand. Door gebaren trachtte ik mij verstaanbaar te maken en ik trachtte hun vooral duidelijk te maken, dat wij eten nodig hadden. Zij gaven mij een teken, dat ik de boot moest laten stoppen en maakten mij duidelijk, dat zij vlees zouden gaan halen. Ik reefde daarop het zeil en draaide bij. Twee van hen liepen het land in en binnen een half uur kwamen zij terug met stukken gedroogd vlees en wat graan. Ik wilde het wel hebben, maar hoe het te krijgen was een tweede. Want ik voelde er niets voor om mij aan land te wagen en zij waren even bang voor ons. Toen zij dat merkten, legden zij de etenswaren op het strand neer en gingen vervolgens een heel eind weg staan, tot wij ze aan boord hadden gehaald. Daarna kwamen ze weer dichterbij. Wij maakten een gebaar om hen te bedanken, want iets om te betalen hadden wij niet. Maar juist op dat ogenblik deed zich een gelegenheid voor om hen een groot genoegen te doen. Want plotseling kwamen van de bergen twee grote dieren naar zee rennen. In paniek vluchtten de negers weg, alleen de man met de lans bleef staan kijken hoe de woedende dieren elka r achtervolgden. Ze renden recht op het water af en schenen zich om de negers niet te bekommeren. Ze sprongen in zee en zwommen in het rond alsof ze een spelletje wilden doen. Na een tijdje kwam een van hen dichter bij onze boot, maar ik stond klaar om hem te ontvangen. Ik greep mijn geweer en meteen, toen hij voldoende onder schot gekomen was, vuurde ik. Ik trof hem midden in zijn kop en onmiddellijk zonk hij weg in het water. Maar direct daarop kwam hij weer boven en spartelend alsof hij vocht voor zijn leven, trachtte hij de kust te bereiken. Maar het lukte hem niet. De dodelijke wond en de worsteling tegen het water waren te veel voor hem geweest en vlak voordat hij het strand kon bereiken, zonk hij weg in de diepte.

De negers waren dodelijk geschrokken, toen zij de knal van het geweer hoorden. Maar toen zij zagen, dat het dier dodelijk getroffen en onder water verdwenen was, vatten zij weer moed en kwamen zij weer naar het strand.

Doordat het bloed de plaats waar het gedode dier lag rood kleurde, kon ik het gemakkelijk vinden. Ik sloeg er een touw omheen en gooide het naar de negers, die het dier op de kant sleepten. Het bleek een gevlekte luipaard te zijn, die bijzonder fraai getekend was. De negers staken hun handen in de lucht om van hun bewondering blijk te geven voor het ding, waarmee ik het dier gedood had.

Het andere dier, dat bang was geworden door de vuurstraal en de knal van het geweer, zwom naar het strand en vluchtte in de richting van de bergen, vanwaar het gekomen was.

Ik zag, dat de negers graag het vlees van het dier wilden hebben en daarom gaf ik het hun ten geschenke. Zij toonden zich zeer dankbaar toen ik hen een teken gaf, dat zij het mochten hebben. Onmiddellijk gingen zij aan het werk. Zij hadden geen messen, maar met een scherp stuk hout vilden ze hem minstens even vlot als wij het met een mes zouden hebben gekund. Zij boden mij een stuk van het vlees aan, maar ik weigerde en gebaarde, dat ik wel graag de huid wilde hebben. Die brachten zij mij en tevens nog een grote hoeveelheid proviand. Daarna beduidde ik hun, dat ik ook nog graag wat drinkwater wilde hebde hebben. Ik liet hun een van de kruiken zien en hield ze ondersteboven om te tonen dat ze leeg was en dat ik ze graag gevuld had. Even later kwamen een paar vrouwen met een grote in de zon gebakken aarden kruik aanlopen. Ze zetten ze op het strand neer, zoals tevoren, en ik zond Xury met mijn kruiken aan land.

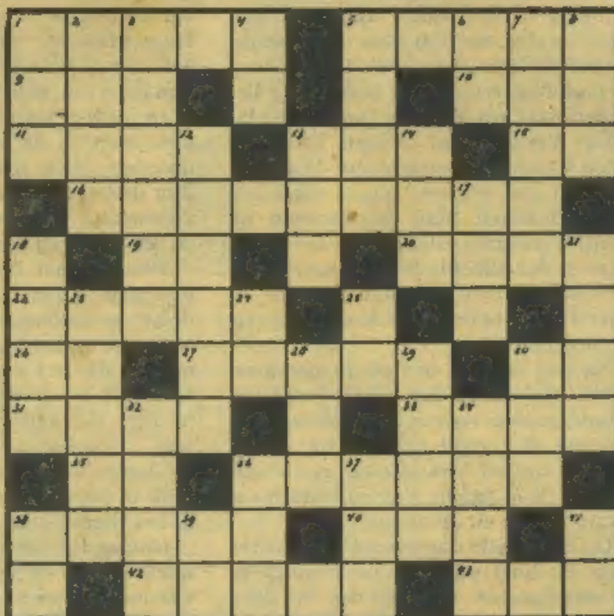
Ik had nu water, wortels en vlees en nam afscheid van de negers. Ik zeilde vervolgens een dag of elf verder, zonder aanstalten te maken naar de kust te varen, totdat ik op een afstand van een mijl of vijf voor mij het land ver vooruit zag steken in zee.

W O R D T   V E R V O L G D

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Stuk land, dat de boer bewerkt
5 Waskuip
9 Oppervlaktemaat (100 m^2)
10 Bevestiging; betekent ook: bron
11 Tegenovergestelde van wijd
13 Woonschip
15 Staatsspoor (afkorting)
16 Bergplaats voor geld
19 Het geluid, dat een ezel maakt
20 Gekookt fruit
22 Tegenovergestelde van einde
26 Ouderwetse lengtemaat
27 Kwaal; gebrek
30 Persoonlijk voornaamwoord
31 Vreemd; zonderling
33 Jongensnaam
35 Voorzetsel
36 Snoepje
38 Schrijf je op een enveloppe
40 Vlug
42 Niet nat
43 Kinderspeelgoed

Van boven naar beneden:

1 Voorzetsel
2 Schaaldier
3 Netjes
4 De tweede muzieknoot
5 Bewoner van Turkije
6 Burgerlijk Wetboek (afkorting).
7 Zelfstandig naamwoord, gevormd van de overtreffende trap van goed
8 Meisjesnaam
12 Voorwerp, dat men vooral vroeger gebruikte om zich koelte toe te wuiven
13 Meisjesnaam
14 Toiletartikel
17 Zo iets als kous, maar veel korter
18 Kellner
21 Plak (koek of brood)
23 Groot soort hert
24 Thans
25 Lidwoord
28 Vangtoestel
29 Gloeiende massa uit vuurspuwende bergen
30 Luide, hoge schreeuw
32 Inborst, soort
34 Wat overblijft
36 Utrechts Stedelijk Orkest (afk.)
37 Heel of zeer
38 Reeds
39 Bijwoord
41 Nederland (afkorting)

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT HET VORIG NUMMER

De wonderbloem

1 rose; 2 lente; 3 bede; 4 bende; 5 lade; 6 globe; 7 Elbe; 8 snede; 9 café; 10 slede; 11 unie; 12 oblie.

De naam van het jeugdblad is REBELLENCLUB

Wat willen Ineke, Karel, Jan en Hans later worden?

Karel : bakker
Jan : onderwijzer
Hans : dokter
Ineke : verkoopster

OPTELSOM

POKER+STER=ROESTPERK

Met deze vreemde optelsom zal je nu zo langzamerhand wel raad weten. Je moet natuurlijk de letters van de twee eerste woorden zó door elkaar gooien, dat er twee nieuwe goede woorden ontstaan, die samen ook een goed woord vormen, dat weer uit dezelfde letters als het derde woord bestaat.

EL-PUZZLE

E L . . .
. E L . .
. . E L .
. . . E L

Hier zien jullie vier tekeningen, die de betekenis voorstellen van de woorden die in het vierkant ingevuld moeten worden. De letters E L, die telkens een letter verspringen, zijn al aangegeven. Maar denk er om, de tekeningen staan door elkaar en je moet dus uitzoeken bij welke regel elke afbeelding hoort. Als je het goed gedaan hebt vormen de eerste letters van boven naar beneden de naam van een plaats in Nederland.

VISITEKAARTJE

K. C. SNIDER
HULST

Welk beroep heeft deze meneer?

SJORS

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

OLAF NOORD

IEMAND VAN ONZE EXPEDITIE MOET ONS GEWAARSCHUWD HEBBEN, MAAR WIE? HIJ RIEP IETS OVER DAZMANGS DIE OP KOMST WAREN. DE DAZMANGS HERINNER IK ME NOG HEEL GOED. INDERTIJD WILDEN ZE GEEN VREDE MET ONS SLUITEN OP DE MAAN MIMAS!
OPGELET, DAAR KOMT IEMAND AAN!
91

HET VOLGENDE MOMENT VERSCHIJNT HET BRUTALE GEZICHT VAN EEN DAZMANG. SPIEDEND KIJKT HIJ ROND, IN ZIJN HAND KLEMT HIJ EEN GEVAARLIJK STRAALPISTOOL....
?

VIRGAN WACHT NIET AF WAT ER VERDER GEBEURT....
WELKOM IN DE RAKET! VLUG, DIAL, BIND HEM MET WAT DRAAD VAST! ER LIGT HIER GENOEG!
AI!

EVEN LATER VERSCHIJNT DE TWEEDE DAZMANG. VIRGAN GEEFT HEM NIET DE TIJD WAT TE ZEGGEN....
JIJ ZOEKT JE VRIENDJE ZEKER!? KOM MAAR BINNEN, DAN KUN JE HEM GEZELSCHAP HOUDEN!
UMPF!
DEZE DAZMANG ZAL ONS NIET VEEL LAST BEZORGEN!

BUITEN HET WRAK VAN DE RAKET WACHT DE DERDE DAZMANG....
BJOR EN NJO BLIJVEN LANG WEG! HOORDE IK DAAR GEEN GESTOMMEL? IK VERTROUW HET NIET!
HM, VLUG TERUG NAAR ONS VLIEG-TOESTEL! MISSCHIEN ZIJN DAAR BINNEN WEL GIRKS! (MENSEN VAN NORMALE GROOTTE)

IK ZAL EEN BOM OP DAT WRAK GOOIEN! DAN WEET IK ZEKER DAT MIJ NIETS KAN GEBEUREN! BJOR EN NJO MOETEN DAN MAAR SAMEN MET DE GIRKS STERVEN!
MAAR VAN ONDER EEN GROTE PLANT SCHIET PLOTSELING EEN HAND UIT. IEMAND WIL HET SNODE PLAN VERHINDEREN...

ER ONTSTAAT EEN VERWOED GEVECHT. DE VREEMDELING TRACHT DE DAZMANG HET PISTOOL TE ONTFUTSELEN MAAR HET KERELTJE IS ONTZAGLIJK STERK EN TAAI, VEEL STERKER DAN DE VREEMDELING GEDACHT HAD...